

ΕΛΛΑΣ

ΕΛΛΑΣ
ΕΝ ΑΥΤΩΝ ΔΑΝΕΙΣΤΗΝΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΕΤΟΣ Γ. - ΑΡΙΘ. 115 (10)

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΑΘΗΝΑΙ. - ΚΥΡΙΑΚΗ 7 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1910

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 1 (ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ)

* ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΟΥΛΗΝ *

Η ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΝΑΡΞΙΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΤΗΣ ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ

Προσωρινώς προεδρεύει ο κ. Χ. Καστριώτης. — Ο Παν. Μητροπολίτης μετά της 'Ι. Συνόδου, κάτωθεν του Προεδρείου, τελεί τον 'Αγιάσμόν.

'Αλέξανδρο της 'Ι. Συνόδου, με τὰ νῶτα ἐστραμμένα πρὸς τὸν θεατὴν, εἶνε τὸ νέον Ὑπουργ. Συμβούλιον, κατὰ τὴν ἐξῆς σειρὰν :

Α. ΜΙΑΟΥΛΗΣ, Γ. ΦΙΚΙΩΡΗΣ, ΠΕΤΜΕΖΑΣ, Δ. ΚΑΛΛΕΡΓΗΣ, Ν. ΖΟΡΜΠΑΣ, Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ, ΣΤ. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ

(Φωτογραφία 'Ελλάδος).

ΤΟ ΔΙΚΑΙΟΝ ΤΩΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΩΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΩΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

«ΔΩΡΟΦΑΓΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΕΣ»

Κρίνουν τις ψυχολογικὸς τὰς ματαιότητας ταύτας, κατανοεῖ κατὰ πόσον αἰρετώτερον εἶνε ἡ τυραννίς τοῦ δόλου, ὃν μετὰ πολλῶν ἐνεργεῖ, διαφθεῖρων τὴν πόλιν καὶ τὸ παρὸν κακὸν καὶ δολέθριον, καὶ τὸ μέλλον ἀνοικοδόμητον προκατασκευάζων. Ἐὰν ὁ ἡγεμὼν τοσούτον βαρὺ ἐπὶ τῆς πλάστιγγος, ποῖα δύναμις ἐμποδίζει αὐτὸν νὰ ἐπιβάλῃ ἀμέσως ἡ ἐμμέσως καὶ ἐν παραβύθῳ τὰ ὄργανά του ἐπὶ τῶν νόμων; Ποῦ εἶνε ὁ λαός, διὰν αὐτὸς, συνεννοῖται ὑποχόμενος τὴν εὐνοίαν του εἰς τὴν φατρίαν; ὃν ἐν κελεύει ἀρχηγόν, ἡ ἀνατρεπτικὴ ἐξουσία καὶ δι' ὑποβολῆς σύρων τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ λαοῦ ὁρίσας κωδικογράφον τράγον; Εἶνε ἡ μηχανικὴ δύναμις, ἡ ἀσάφως κινουσα πρόσωπα καὶ πράγματα, καὶ ὡς ψυχρὸς ἐπιβουλὴν καὶ ὑπερπείθει τὴν ἐντελὴν μειοψηφίαν τοῦ λαοῦ, δύνανται καὶ τὴν παραβῆν του. Ποσοὶ δὲν ἐσυνθηκολόγησαν ἐπὶ χεῖρας μετὰ τῶν ἐχθρῶν «δωροφάγοι βασιλείες»; Ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Ἰρλανδίας, Μαρία ἡ βορβορῆς, ὁ τελευταῖος Χάνης τῆς Κομίας, αὐτὸς ὁ Κάρολος Β' τῆς Ἀγγλίας, ὁ Dubois, ἡ δὲ ἐξαχθὺς ταύτης ἐπιβουλῆς, εἰς ἣν ἐξωθεῖ τυφλὸν πάθος φιλόχρηστον ἡγεμόνα, κοινὴ μόνον καταγωγὴ δύνανται νὰ ἀναγκάσῃ αὐτὸν. Τὸν ἀνθρώπον κατακτῇ ἡ γῆ ἐν ἡ ἐγγενήθει, κοινὴ λατρεία, ἔξεις καὶ παιδιὰ καὶ ἀναμνήσεις, ὅτι πατὴρ καὶ ἀφελὴ βίαια πάντα ὑπὸ ζέον ἡγεμόνα. Τὸ φρόνημα αὐτοῦ εἶνε τὸ αὐτὸ καὶ παντὸς μισθωτοῦ. Ἔξουσι ἡγεμόνες εἶσιν οἱ condottieri ἐν Ἰταλίᾳ. Ἡ βασιλεία εἶνε ὡς καὶ πᾶν ἄλλο ἰδιωτικὸν στάδιον, ἐάν ἐξ ἀπαρχῆς δὲν ἀπέροσαν ἀπὸ κοινῶν αἰσθημάτων. Ὁ ζέων, κεκτημένος ἴδιαν πατρίδα, ἀγαπᾷ τὴν θετὴν οὐ; στίδιον, ἐάν δὲ τύχῃ χρηστός ὢν, ὡς καθήκει. Ὁ δὲ λαός, ὁ μὴ ἐκλέξας ἐλευθέρως τὸν βασιλέα του, ἀλλ' ἀναθεῖναι εἰς χεῖρας τὴν ἐκλογὴν, προκηρύσσεται ὡς οὐ; αὐτοὶ συμφωνήσαντες ὅρους; ἐάν δὲ οἱ ὅροι οὗτοι ἀντικεινὰ εἰς τὰ συμφέροντα αὐτοῦ, ἀγνοοῦ τί θὰ ἐπαρτεν ὁ ἡγεμὼν ἐκείνος; μεταξὺ δύο ἀντιθέτων ὑποθέσεων, μεταξὺ ἐκείνων, εἰς οὓς ὁφείλει τὸν θρόνον, καὶ τοῦ περὶ οὗ συνήλλχθη ὡς περὶ πράγματι.

ΑΙ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΙ.—ΦΑΤΟΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Τοιοῦτος ὄργανος θὰ ἐπιζήσῃ βελτίως τοῦ ἔθνους ὃ ἐλάττω, ἀν τοῦτο δὲν ἀπέτρεψε διεθνή δόξαν, ἀν δὲν ἐπάρχῃ χάριν τὸν ἄλλον. Ἐξω μὲν πάντες οἱ ἐχθροὶ τοῦ εἰσι φίλοι καὶ προστάται τοῦ ἀρχόντος, ἔσω δὲ ἡ δεσποῦσα φατρία, ἡ

CARNET ΧΟΡΕΥΤΟΥ

ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΕΓΑΡΟΝ

Γνωστὸν κατέλειπον ἀθηναῖον μέγαρον, τὸ ἀπὸ γενναίας ἐκείνης Κυριακῆς, γίνεται τὸ χορευτικὸν κέντρον τῆς ἀριστοκρατίας τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς. Ἰδίως δὲ κατὰ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν εἶχε πλημμυρῶσιν ἀπὸ ὠραίας καὶ κομμῆς ἀντιπροσώπων τοῦ ὠραίου φύλου, φερούσας καθάπερ παριούσας; τουαλέτας, καθὼς καὶ ἀπὸ εὐγενεῖς ἀντιπροσώπων τοῦ λογικοῦ φύλου, οὗχί διωγόμενοι κομμῶς ἐνδεδυμένοι.

Καὶ ἀπὸ ἡ εὐγενεστάτης οἰκοδόμου προέφερε τὸ τοῖ μέτρησις γνωστὸς εἰς πάντας καθυποχρεωτικὸς τράπους τῆς, οἱ γαργαλιτικοὶ δὲ τὸς πόδας τῶν λεοντιδίων ἡρώ. Ἐνὸς valise, παιζομένου εἰς τὸ ριπὸν με ὠραίοις toucher ὑπὸ γνωστοτάτου Ἰταλοῦ μαέστρου, δίδουσαν τὰ ἀπέραντα αἰόνια.

Ἐν οὗτῃ ὀρθοτάτῳ οἱ καβαλλέροι ἔκλειαν τὰ engagements τῶν καὶ ἡρώων νὰ σφοδρῶνται. Ὁμοῦ κυρία καὶ δεσποινίδες, διαφόρων βαθμῶν ὠραιότητος καὶ κομμοδότης, ἐκείθεν τὸν δὲ τῶν εὐδοτήτων κινήσεων τῶν καὶ τῶν ρυθμικῶν βηματικῶν τὴν χάριν τοῦ σώματος. Ἐπὶ πλέον, ἐν μετὰ τὴν εὐχαρίστησιν τὴν ὠραίαν αὐτῶν, προσδίδον ὠραίας μὲν γραμμῆς εἰς τὸ πρόσωπον τῶν, ζωηρὰν δὲ λάμψαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῶν.

Ἀλλ' ὁ μαέστρος ἤρχισεν τὴν παῖξιν τοῦ finale τοῦ valise καὶ μετ' αὐτοῦ τὸν ὀρχήστρην, ἀλλ' ἀμονοκώτερον ὄργανον εἰσέρχεται. Ἐπείκει δὲ ἀμέσως καὶ ὁ ὀρχήστρην τὸν συνορκοῦν ἐπὶ τοῦ τραγουδίου κομμοδότη καὶ μὴ ποδῶν τῶν χορευτῶν καὶ χορευτῶν.

Μετὰ ταῦτα ὁ Ἰταλὸς μοναχὸς ἤρχισεν νὰ παῖξιν τὸ προσάνθρωπον τῶν quadrilles, διὰ τὰ ἐτοιμάσαντες οἱ καβαλλέροι τὰ engagements τῶν καὶ τὰς αἰσάσεις τῶν.

Πράγματι δὲ, μετὰ τὴν λαμπρὰν τῆς ὥρας, ἤρχισαν

περιφίγγουσα τὰ ὄργανα τῆς ἐθνικῆς ζωῆς. Ὁ τύραννος σφαιρεῖται νύκτα καὶ ἐνάντι τὸν λαόν εἰς κοινὴν κατ' αὐτοῦ ἐνεργεσίαν τοῦ ναυτίου, διατρεῖ αὐτὸν ὁ ἡγεμὼν, εἰς ὃν αὐτομολεῖ, οὐδὲν ἀντιμνησνόμενος κατὰ τὸν συνταγματικὸν μεθόδον. Τότε τὸ ὄπλον τῆς ἐπαναστάσεως ἀποβαίνει ἐπισημὰ καὶ τὸ δίκαιον ἀμφιβολον, διότι παρὰ τὰ ἡθελὸν καὶ ἡ ὀρθὴ ἀντίληψιν. Ἡ χώρα δύνανται νὰ βυθισθῇ εἰς τῆς Συγῆς τὰ ὕδατα. Ἡ διαίρεσις, αἱ ἀδελφοκτονίαι, ὁ ἐμφύλιος σπαραγμὸς καὶ ἔξωθεν ὁ ἐχθρὸς, ὅστις ἀγροπνεῖ καὶ ἐνεδρεῖται. Καὶ ἀνευ τούτου ἡ ἀναρχία παρέχει τοῖς ἄλλοις δικαίωματα, καὶ ὑπεδαύσαν μάχισα αὐτὴν οἱ δορυφίτες πολλὰς εἰς ἐξήντην χώραν. Αἱ σήμερις, αἱ συγγενεῖαι τῶν ἡγεμόνων (εἶνε δὲ τὸ γένος τοῦτο πολὺ ὡς οἱ Ἀτρεΐδαι), αἱ ἐπιγναμίαι. Τὴς ἀγορεύει δὲ ἔχει ἡ Εὐδοκίη αἱ νύμφαι τὴν δωροδότησαν. Νυμφοκτόλοι εἰσὶ κατὰ τὸ πλεῖστον οἱ λαοὶ τῆς Ἀστροφίας. Ἰβάν ὁ Γ', νυμφεύσας τὸν υἱόν του μετὰ τῆς ἀδελφῆς τῶν Παλαιολόγων, ἀνήγαγεν τὸν δικάραλον αὐτοῦ τοῦ Βυζαντίου. Αἱ ἐπιγναμίαι ἰδρύθη ἡ πρώτη γεωμανικὴ αὐτοκρατορία, δι' ἐπιγναμίαις τὸ ἀπειρον ἄλλοτε Ἰβηρικὸν κράτος. Εἰς τὸ νυμφικὸν κέντρον περιερίοντο ἐπαρχίαι καὶ κράτη καὶ οἱ φοβερότεροι πόλεμοι ἀπὸ τοῦ θαλάμου ἐξεργάζονταν. Ὑπάρχονσι μοῖροι λαοὶ καὶ ἐν τούτῳ μάταιον, φιλοδοξοῦντες νὰ ἐπιγαμίσθωσι τὸν λείοντα... διδακτικὸν δὲ μάθημα ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ οἶκος τῆς Σαρδίας, δένδρον ἀγλάν καὶ βαυθροῖον λαβὼν κόρην τοῦ πρὶν Βλαδίκου τοῦ Μαυροβουνίου. Τὸ πνεῦμα τῆς γυναικὸς ἦν ὁ ἀγρός, ἐν βαθέως ἤρσαν ἡ ἱερατικὴ τάξις καὶ εἰς τὴν Εὐδοκίαν σχεδὸν ἄπαντα, ἀπὸ τῆς Ἀγίας Ἐλένης μέχρι τῆς Κλοτίλδης, γυναικὸς διὰ τοῦ βασιλεως εἰσὶ γαγον ἐπὶ λατρεῖ. Ἐκείνην Ἰβανὸς καὶ. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς ἐξουσίας ἐνὶ ἰσχύϊ, κομμοδότη δὲ αὐτὴν ὁ λαός ὡς βούδ' ἐστεμνόμενος ἐπὶ θυσίαν. Ἡ φιλοπατρία εἶνε διδακτικὸν, καὶ αὐτὸς ἐν σημειῶν βλέπει ὁρατὸν ἐπὶ θρόνον. Ἐν τῇ ἀντιλήψει τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος λατρεῖται τὰ σύμβολα, τὰ σημεῖα καὶ τὰ σχήματα. Ἀγνοεῖ δὲ τὸ πνεῦμα, Ἀρπάζει καὶ προδίδει, πιστεύει εἰς ἀμφοτέρω. Φαῦλος πολιτεία καταρτίζεται τὸ φρόνημα αὐτοῦ, καὶ πίστις βαθεῖα, μὴ ἀποσυνειδήτους, ἀπέσβεσε τὸν ἐόντα νόον, τοῦτο δὲ τὸ χαλεπὸν ὀρεῖται ἡ ἀνθρωπότης; εἰς τὸν πατριῶν, ὅτι ἐκείθεν ἐν τῇ Ἀγίᾳ φάτῃ τὴν ἐξουσίαν τῶν κασάρων καὶ τὴν βασιλείαν τῶν. Ἐδωροδότησε διὰ παντός τὸ πνεῦμα, ὅπου τοῦτο ἦτο ἐλευθέρων, καὶ ἐσφαξε καὶ ἔκατε. Σήμερον ὁ Μοναχὸς εἰς δύο ἡμέρας 65,000 ἀνθρώπων κατέσφαξε, δήμες τῆς πρώτης ἱερᾶς ἐξετάσεως. Πρὸ τῆς ἰδρύσεως τῶν ἱεροδικεῖων, οἱ Ἰσπανοὶ, λείψατα τῶν ὑπὸ τὸν Πελάγιον περισπένοντο, ὁ ἰσπανὸς, διελπνέοντο ὑπὸ ἀρκας

ζωηρόταται quadrilles, ὑπὸ τὴν νεοεστρεωτικὴν διενέειν γνωστὸν χορευτῶν.

Κατόπιν διηγεῖται οἱ χορευταί, συνοδεύοντες τὰς κυρίας τῶν, εἰς κομμοδότην αἰδοῦσαν, ἥτις εἶνε προσωριμὴν διὰ τὸ buffet.

Ἐκεῖ ἐθαυμάζετο τὴν περισπούδαστον τὰς ὠραίας χορευτῆς, διότι ὁ χορός—αὐτὸς ὁ θαυμαστός καὶ τροπικὸς κλάδος τῆς γυναικῆς γυναικιστικῆς—εἶχε προσδώσει εἰς τὰ πρόσωπα τῶν θαυμαστῶν ζωοματισμοὺς καὶ πολλὴν ἐκπνοατικότητα.

Βραδύτερον ἐνηκολούθησαν καὶ αἰετοὶ ἔτεροι ζωηρότατοι χοροὶ, κατὰ τοὺς ποταμούς ἀνελκίσθη, εὐτυχῶς, οἱ αἰετοὶ καὶ αἰετοὶ εἰς ἡμῶν διέφυγον τὴν... ἀνέναντα τὸν δὴθεν διέσας.

Δημήτριος Ν. Ζορμπᾶς

»» Η ΔΡΟΣΙΑ ««

Στὸν διωγμὸν τὸν ἀνθρ, ποὺ μαρομμένος γόμοι, Πανηρωσὶς ἡ δροσὶα τοῦ δώδεκα τὴν ἀπελπισία Κ' ἀπὸ τῆς Αἰθήρας τὸ βυθὸ Εἰς τὴν ζωὴν τὸν φέρει.

Καὶ σὺ, δροσὶα τῆς ζωῆς, Μαύρης ἀγῶς μου, σείρας, Ζωὴς ὡς ἀγῶς καὶ συμφορᾶς, — Δὲς ν' ἀντὶ τῆς σιμῆς χαρᾶς Ἀπ' τὴν γλυκίαν τὴν ἀπόη Τ' ἀπόλαυσι τῆς Μοῆρας!..

Ἀθῆναι.

Ἀγγελος Χάρης

Ἡ πλέον ἀνόητος γυνή, ἐάν δὲν εἶναι ἐρωτευμένη, εἶχε περισσότερον πνεῦμα ἀπὸ ἐκείνην, ὅστις τὴν ἀγαπᾷ.

(Κα Στάελ)

Νίτσα Οικονόμου

ἐλευθερίας. Ἐν Ἀραγωνίᾳ ἀναγορεύοντες βασιλεῖς, ἔλεγον αὐτῶν: «Πράξον τοῦτο καὶ ἐκείνο καὶ ἔσο τοιοῦτος, εἰδὼς ἂν τοῦτο τὸ σκῆπτρον». Ὑπὸ τὸν πατισμὸν ἐξηνδραπόδισαν τοὺς λαοὺς καὶ ἡ Ἰσπανία ἀναφέρεται ὡς παράδειγμα χειρὸς τῆς Τουρκίας (Montesquieu). Ὁ χαρακτὴρ τοῦ Ποιμένου ἐπιδρᾷ ἐπὶ τοῦ πνεύματος, ὡς ὁ τοῦ ἡγεμόνος ἐπὶ τῶν ἡθῶν. Εἰς τῶν Πατριαρχῶν ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῆς Ἀναστάσεως ἐξέδοτο νοθευτικὴ: «Τέκνα ἐν Κυρίῳ, κλεισθῆτε ἐν ταῖς οἰκίαις ὑμῶν, μὴ τὸ παρῶν παρῆρτε τοὺς ἀδελφούς ὑμῶν, ὡς ἐλέω καὶ εὐδοκίᾳ φέρονται τὴν κεφαλὴν». Αἰῶνας τὸ πῦρ τοῦ θαυαστηρίου ἀπετέρετο τὰ πέτρα τοῦ πνεύματος ἐν τῇ πρὸς τὸν θεὸν πτήσει του. Σχολεῖον δούλων ἀπέβησαν πολιτεία καὶ ἐκκλησία, καὶ οἱ δάκτυλοι τοῦ ἐνεσπώθησαν βαθύτατα ἐπὶ τῆς συγγένου κοινωνίας. Ἀπόρριον συνετάρχη μετὰ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἡ ἐλευθερία. Καὶ πολλοὶ ὕστερον καὶ ἐπὶ Βυζαντινῶν αὐτοκρατορῶν, ὡς φλέξ ἀναδρώσκει τὸ φρόνημα καὶ οἱ Ἐπιτάμιοι ἀδελφῶς ἐστῆσαν μνημεῖον ὀνείδους τῇ Ἀναστασίᾳ.

«Εἰκόνα σοι, Βασιλεῦ κοσμοφθόρος, τήνδε σιδήρου στήθεσιν, ὡς χαλκίξας οὐραν ἀτιμότεραν». Ἐπὶ τοιούτου ἐδάφους ὁ συνταγματικὸς χάρις οὐδὲν ἀσφαλὲς ἐγείρει πρόγραμμα, καθιερώσας πολιτείαν πολὺπλοκον, μὴ ἀποφθεύσαν ἐκ τῶν ἡθῶν καὶ ἀνατλήσων τῇ λαῶ. Ἀκτεία πολλὰς τοῖς αἰτιωμένους τὸν λαόν, μὴ ἐννοοῦντας δι' ἐλπίδας αὐτῶν μάλλον ἡ συνειδήσεις τοῦ τί πράττει ἡ ἡ προαφρῆσι. Ἐν τῇ πολιτικῇ λειτουργίᾳ τοῦ πολιτευματος ἀναμολοῦνται ὅλα αὐτοῦ τὰ πάθη ὡς τὰ δικαίωματα ὁ δὲ βουλεύων τὴν ψυχὴν ὀδηγεῖ πρὸς τὴν κλίπην. Πάντα εἰκόνες καὶ τύποι καὶ οὐδὲν ἀληθές. Τὸ περὶ τὴν ἐνταῖμα τοῦ λαοῦ ἀποβαίνει ἀκατάληπτον καὶ ἀνεμώλον, καὶ ὡς δίδεται, ἐκτελεῖ αὐτὸ οὐδὲ ὁ ἀντιστροφῶς, ἀλλ' ὁ ὑπονοῦς καὶ ὁ ταμίας. Ὁ ἐκλογικὸς ἀγὼν ἀποδίδει ἐν ἐλαφῇ σπύρον καὶ τὸ κακὸν ἐξοπλοῦται, ἐάν μὴ καθιερωθῇ ἐν τῇ ἀρχῇ ποσὴ κόρη εἰς τὴν ἀγῶν τὴν θέλησιν τοῦ ἀρχόντος ἡ εἰς ἐξουσίαν. Χώρας ὅμως λαοῦσις πονηρὸς ἀρχόντος, καὶ αὐτὸ τὸ ἔδαφος δὲ ἐτρύγων οἱ κάτοικοι, ἐάν ἐρωτῶντες, δότι ὁ ἀνθρώπος δὲν διαφέρει τὸν ζῶον ἡ κατὰ τὴν συνειδήσιν τοῦ τί πράττει καὶ ποῦ ἄγουν αἱ πράξεις του. Τοιοῦτο πολιτεία ἄγει εἰς ἀναπόδραστον ἀποσύνθεσιν, καὶ ὡς ἐπὶ ἀνθρώπων οὗτοι καὶ ἐπὶ ἐθῶν, βίου ἐκπενοδίστου ἀειρώτερον ὁ θάνατος. Λαὸς μὴ διαφθερῆσαι δύνανται καὶ πάλιν νὰ ἀναστήθῃ. Τὸ γένος ἡμῶν δούλων ἀνέδειξε τὰς ἀρετὰς δι' ὃν ἐνίκησε, ἐλευθέρων πανταχοῦ ἡττήθη διὰ τὰς ἀντιστοίχους κακίας.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

Πάροικος

ΡΕΜΜΑ—ΚΑΡΔΙΑ

Προχθὲς μελάνχολη, θλιμμένη, μὲ βουρκομένη τῇ ματιᾷ, Ἐδιδόμην ἀπὸ κοινῆς σου, δειγμένην ρεμματιά! Θαρροῦσα πῶς θὰ μὴ χαρίσῃς μὴ σάλα σου δορολοομένην.

Γιὰ νὰ δροσίωσιν τὴν ψυχὴν μου, ποῦνε αἰώνια φλογμένη!

Τοῦ κάκκου!... Δὲς δὲν γυρίζω, τραγὴ τὴν φλόγα [μου ομορτάω!..

Φωτιά, θαρρεῖ, δι' ἐσχέον ἀρρεμμένην δὲν πάω!.. Ἦσαν ἐξοὶ ὅαν τὴν καρδίᾳ μου καὶ μοναχῇ ἡ λυγαριά

Εἶχε τὴν ἀγῶν φορεσιὰ τῆς; σὲ μὴ μωρῶμενα τῆς κλαυιά!

Πόσες ψυχῆς, πόσες δὲν μοιάζουν μ' ἐμένα, ὁ ἔμμα μου [χλωμὸ!..

Σβῖνουν ἐλπίδες κ' ὄνειρά τους μετὰ σὲ; πικρὰ; [τὸν καυμὸ!..

Ὅμοι; τὸ πρόσωπον κλωνοῖ τῆς; λυγαριὰ πάντα ἀνθεῖ, Κ' ἡ ἐρημικὴ ἡ καρδίᾳ μας καὶ αἰώνια ποθεῖ!..

Ἄρτα

Φοβίκα Μυλωνά

ΦΟΒΑΜΑΙ...

Θεὸ μου, σὺν πότῃ πέρασα ριγμένους ἰδὼ μάτον! Σὺν πότῃ δὲν ἐπράβησα σὺν κόπον πῶς γὰρ κἀμεῖ!...

Ἀλ' ἀπὸ μὴ χεῖρας τοῦ χέρι τοῦ θανάτου, Τ' ἀπὸ τὰ μάτια τρέξας τὰ δάκρυα ποτάμι!..

Κουράσθηκα γιὰ νὰ κρατῶ ἕναν στα. ρὸ σὶν ὄμο, Καὶ πῶν νὰ φθάσω σὸν βουνὸ τὴν κορυφὴν ἐλάνω, Φοβάμαι μὴ σὸ δρόμο μου—τὸν ἀγαθὸν δρόμο—Πέσω μαζὺ μὲ τὸ σταυρὸ, γιὰ νὰ πεθάνω!

Ρήγας Παλάτης

ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΣ

3

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — Εἰς τὸν Ἑλλήσποντον, ἀπέναντι ἀλλήλων, ἔκειτο δύο πόλεις, ἡ Ἀβυδὸς, ἡ Ἐρεβός καὶ ἡ Σηϊτός, ὅπου ἐβασίλευεν ὁ Προμάχος. Αἱ δύο πόλεις ἦλθαν ποιε εἰς ὅλην, διὰ τὴν ἀγάλλου νεορὰ κόρη τοῦ Προμάχου Ἡρώ ἀπέκρινον τὸν ἔρωτα τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Εὐρύτου Πολυμήμονος, ὅστις ἔξαιελαίος ἡνιοκτοῦρος. Ὁ πόλεμος ὅμως ἀπεσπάρθη, ἀποδεχόμενος τοῦ βασιλεως Προμάχου μίαν πρότασιν τοῦ ἡγεμονίδου τῆς Ἀβυδῶν, τοῦ νεορὸ Λεάνδρου, ὅστις ἐξήκειν τὰ βασιλικά καθήκοντα λόγῳ γήρατος καὶ ἀδυνατίας τοῦ βασιλεως πατρός του. Ἡ πρότασις δὲ τοῦ Λεάνδρου—ὅστις οὐδέποτε εἶχε γνωρίσει τὴν Ἡρώ—ἦτο νὰ κλεισθῇ ἡ κόρη εἰς τὸν ἐν τῇ πατρίδι τῆς ναὸν τῆς Ἀφροδίτης καὶ νὰ καθιερωθῇ εἰς τὴν θῆαν, ὑποχρεωμένη νὰ μείνῃ ἰσοβίως ἄγαμος καὶ παρθένα. Ἡ Ἡρώ ἐδέχθη προθυμῶς τὴν καταδίκην τῆς καὶ ἀπερῶνθη εἰς τὴν Ἀφροδίτην, διὰ νὰ σώσῃ τὴν πατρίδα τῆς, εἰς ἣν δὲν οὐνέφερον ὁ πόλεμος ὡς ἐξηκολούθησαν ἀπορηνομένοι ἄγοντες. Τὴν ἡμερίδα ἡκολούθησαν ἡ θεοαγαπῆς τῆς Σανθῆς, κόρη ὁμήλου τῆς Ἡρώς, καὶ ἐκείνην μετ' αὐτῆς εἰς τὸν ναόν, ἐγκαταλείψαντες τὸν ἔρωτα τῆς Ἀσπίλων ἐξ ὑπερβολικῆς πρὸς τὴν Κρίαν τῆς ἀγάτης.

(Ἡ Συνέχεια)

Ἀλλὰ θὰ ἐρωτήσετε: διατὶ τοιοῦτον ἔρωτα ἔλησεν ἡ κόρη τῆς Σανθῆς καὶ ἡ Σηϊτός;

Ἡ Σανθὴ, μόλις δεκάετης, ἔκαστος τοὺς γονεῖς τῆς τὴν περιεποιεῖν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς.

Εἰς ἕνα τοπικὸν ἀγῶνα ἡμαλωτισθὴ καὶ ἀπῆλθον ὡς δούλη εἰς Σηϊτόν.

Ἐκεῖ ἐξέτεθῃ πρὸς πώλησιν, διότι εἶνε γνωστὸν, ὅτι τότε οἱ δούλοι ἐπωλοῦντο ὡς ἐμπορεύματα κοινά.

Ὁ οἰκονόμος τοῦ βασιλεως τὴν ἡγόρασε μετὰ τινὰς ἄλλας κόρας, διὰ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ ἀνακτόρου.

Ἡ Ἡρώ ἦτο μικροτέρα τῆς κατὰ δύο ἢ τρεῖς ἐτη.

Ὅταν ἐφθασεν εἰς ὀλίγον μεγαλειτέρην ἡλικίαν, ἡ Ἡρώ ἐξήχησεν ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς νὰ ἀποδῇ τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὴν Σανθὴν καὶ τοιοῦτοτρόπως ἡ κόρη ἔμεινε πλησίον τῆς ἡγεμονίδος ὅχι πλέον ὡς δούλη, ἀλλ' ὡς σύντροφος, ἀκόλουθος καὶ θεραπείας.

Ἡ εὐγνωμοσύνη δὲν εἶνε πάντοτε αἰσθημα ἀρκετὸν διὰ νὰ ὀδηγῇ εἰς ὕψος.

Πλὴν ὅμως τῆς εὐγνωμοσύνης, ἡ Σανθὴ ἠρόντατο καὶ ἀσπράξιν ἀγάπην πρὸς τὴν εὐεργετήσιν τῆς.

Μάλλον δὲ ἡ ἀγάπη αὐτῆς, παρὰ ἡ εὐγνωμοσύνη, ἔπεισε τὴν Σανθὴν νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν ἀτυχὴ κυρίαν τῆς τὴν μεγαλήν θυσίαν, τὴν ἔπεισαν μὴ νὰ καὶ ἐρωτευμένη κόρη δὲν εἶναι δυνατόν νὰ προσφέρῃ εἰς ἄλλην γυναῖκα.

Ἀὐτὸ ἦτο τὸ ἐν πρόσωπον τοῦ σχετιζόμενον μετὰ τὴν Ἡρώ.

Τὸ ἄλλο ἦτο ὁ ἱερὸς.

Μὰς ἐνδιαφέρει καὶ αὐτὸς, διότι θὰ λάβῃ μέρος ἐνεργῶν, ἀμέσως μετ' αὐτοῦ.

Ἐνομιζέτο Εὐδούλος.

Ἦτο συγγενὴς στενὸς τοῦ βασιλεως Προμάχου καὶ ἡ Ἡρώ τὸν ἀπεκαλεῖ θετὸν πατέρα.

Ὁ Εὐδούλος ἦτο μάλλον αὐστηρὸς, παρὰ θετῆς. Δὲν εἶχε ἡλιθία ἡλικία τὴν εὐλαβίαν καὶ νοσηρὰ ἀφροσύνη εἰς τὴν λατρίαν τῆς θεᾶς.

Ὁ ἱερὸς ἦτο φρόνιμος.

Ἀλλ' ὡς ἀνθρώπος ἦτο πόσον αὐστηρὸς, ὥστε, ἀν τὸν ἀπεκαλεῖ κανεὶς σκληρόν, δὲν θὰ τὸν ἡδέι.

Ἐφθικε πρᾶγμα μὴ σκληρότητος, ὁ δὲ ἐκείνος ἐπρόκειτο νὰ γνωμοδοτήσῃ διὰ τὴν τιμωρίαν τῶν

—Θα περιμένω επί πολύ, κυρία μου.
—Διατί;
—Ιστορία χωρίς έρωτα δεν υπάρχει.
—Είπε δυνατόν;
—Το δάχτυλό μου είναι στην ιδιότητά μου μνήμη. Δεν ανθυμώμαι καμιά φορά ιστορία χωρίς έρωτα.
—Ας μην είναι και ώρα.
—Κύρια μου, δεν ανθυμώμαι ούτε άσχημον.
—Η ώρα έφθασε.

—Αλλά δὲν πρόφθασε να εἶπὲ τίποτε, διότι τὴν στιγμήν ἐκείνην ἀναφανίσθη ὁ Εὐδούλος, ἀνερχόμενος τὸν βράχον.
—Πῶς μένατε ἐδῶ ἀκόμη; ἤρώτησε προσδεδέπν ἀσπληνὸς τὰς δύο παρθένους.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ρ. Γ. Ταγό. Λαρίσαν.—Δυνασθε, εὐν ἀποστείλετε ἐκείνον, εἰς οὗ καθυστερήσατε. Διὰ τὰ ἄλλα κατόπιν ἐγκρίσεως καὶ μετὰ τὴν σειράν, ἐκτελεστέα πρὸς τὴν ἐξουσίαν.

Γ. Ε. Χαίρετ. Ἡράκλειον.—Θὰ δημοσιεύσῃ.
Μ. Σ. Πολίτ. Κόρινθο.—Ἡ δὴ λίστα σας ἐλήφθη.

Α. Βακιρτζ. Κέρκρον.—Ὁ διαγωνισμὸς ἐσπερίστει γραμματοσώμῳ.

Α. Α. Κ. Ἐνταύθα.—Διατί δὲν μᾶς τὸ ἐγγνωστοποιήσατε ἐγκαί, ὅτερον; Τώρα δὲν εἶνε δυστυχῶς δυνατόν να γίνῃ τίποτε.

Χ. Γεωργιάδ. Παλαμά.—Ἐστάλη ταυτοχρόνως μετὰ φύλλα.

Γαλ. Μαρινάκ. Γκροτσά.—Διὰ νὰ ἐγκριθῇ, πρέπει νὰ ἀποστείλετε τὸ ἀντίτιμον Δαχ. 1.

Γ. Δικαί. Σινώπην.—Φωτογραφία ἐλήφθη σὺν. Θὰ δημοσιεύσῃ.

Ε. Ἀγγέλου. Κόρινθο.—Ἰπολείπεται εἰς συμπλήρωσιν 1 δοχῇ.

Γ. Θανασ. Μιλοβάνοβι.—Ταχυδρομικῶς σὺς ἐγράφαν περὶ τῆς διαφοράς τῶν σταλέντων γρημάτων.

Ε. Γρηγορ. Σιάκον.—Οὐδεμία μεροληψία· τούναντιον μεγάλη ἀσφάλεια.—Θὰ θεωρηθῇ.

Π. Σκλ. Μιλιγκά.—Δὲν δημοσιεύονται δημοσιεύματα.

Π. Ἀθαν. Πρέβεζαν.—Εἰς τὸ «Τριαντάφυλλον» περιορίσθη εἰς ἐπὶ περιγραφήν, ἐνῶ ἡ ἰδέα εἶνε ὡραία καὶ ἡδύνατο νὰ γίνῃ θέμα τελεωτέρου ποιήματος. Ἀναμένοντες αὐτὸ τὸ τέλος, ὅπου καὶ ποιητικὴν φαντασίαν ἔχετε καὶ γνώσιν τοῦ ρυθμοῦ.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ-ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ

Πλοῦτος γραφικῆς ὕλης.—Ἐντυπα καὶ ἐπισκεπτήρια καλλιτεχνικά.—Ἐργαστήσιον φαιέλλων τέλειον.—Χάρτης τυπογραφικός, λευκὸς καὶ ἐξαφύλλον, παντὸς εἶδους καὶ ποιότητος.

ΕΥΘΥΝΙΑ—ΤΑΧΥΤΗΣ—ΑΚΡΙΒΕΙΑ

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ
ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ 4 1/4 %

Καταθέσεις χρημάτων ἐντόκως. Εἰς πρώτην ὑπόθεσιν καὶ ἐπὶ προθεσμίας

ΕΠΙΠΛΑ

ΚΡΕΒΒΑΤΙΑ ΑΓΓΛΙΚΑ

ΕΜ. ΒΕΡΝΑΡΔΟΥ
ΟΔΟΣ ΔΙΟΔΟΥ ΚΑΙ ΕΥΡΥΠΛΟΥ
Ἀριθμὸς 108

—Ἡ ὥρα τῆς θυσίας δὲν ἐφθασεν ἀκόμη, εἶπεν ἡ Ἡρώ.
—Καί τί σημαίνει τοῦτο;
—Ἄλλ' εἶνε ἀπαραρτίμενος νὰ μένωμεν ἐδῶ;
—Βεβίως εἶνε, ἐφόσον ἀνθρώποι ξένοι εἰσέλθουν ἐντὸς τοῦ περιβόλου μας.

—Ἡ Ἡρώ δὲν ἀντανάστα ποτέ, εἰ καὶ οἱ ἄλλοι καὶ ἐργάται θὰ ἐσκαρδαζίζαν τὸν θάτον τῆς.

Εἶπε γνωστὸν ἐστὶν, ἂν θέλατε νὰ γεννησθε εἰς ἓνα ἀνθρώπον ἐπιθυμῶν τὸ ὄριον ἐπὶ πρᾶγμα, ἐπιταχύνετε, ὅταν τὸν ἐμποδίστα νὰ τὸ πλησιάσῃ.

—Ἡ Ἡρώ, κατ' ἡν στιγμήν ὁ ἱερεὺς τὴν ἀπεμάκρυνε τοῦ βράχου, διὰ ν' ἀποφύγῃ τοὺς ἀθώους λιθοτόμους, ἐστράφη πρὸς αὐτοὺς καὶ τοὺς ἐπρόσεξε.

Δ. Θεοδότ. Ἀρταν.—Ἀμφότεροι οἱ διαγωνισμοὶ σας ἦσαν ἀνευ γραμματοσώμῳ. Ἡ δημοσίευσίς των δὲν ἦτο ἀδίκια οἱ ὅλους τοὺς ἄλλους λύτας.

Μ. Π. Ὀφρ. Ἀλεξανδρείαν. **Μ. Τρικ.** Κόρινθον. **Β. Σ. Κουβ.** Ἀθήναι. **Α. Μαρκιν.** Σμύρνην. **Β. Παπαεὺ.** Δομοκόν. **Α. Χάρι.** Ἐνταύθα. **Δ. Α. Ἐξαρ.** Τρίκαλα. **Ε. Παπαδ.** Πειραιᾶ. **Ν. Δ. Καραν.** Χαλέπαν. **Σ. Παπ.** Γιάννινα. **Χ. Ἀργυρ.** Κων/πολιν. **Π. Καραδ.** Ἰθάκην. **Α. Σ. Πιέρ.** Ἰθάκην. **Σ. Ε. Μπουρ.** Γύθειον. **Σ. Σ. Μένταιλ.** Πειραιᾶ. **Π. Θ. Βαρθ.** Πύργον. **Α. Ζαφειρ.** Κων/πολιν. **Ε. Μαργα.** Πάτρας. **Η. Ν. Μ. Κέρκυραν.** **Α. Βακιρτζ.** Κέρκρον. **Α. Στεδ.** **Α. Δούμ.** Θεσσαλονίκην. **Δ. Ζ. Φέκ.** Μακρινιτσαν. **Χ. Σειλιαν.** Κονσταντινούπολιν. **Π. Παπαν.** Ἰστανλίαν. **Αἰθέρ.** Ἐζζλιν. **Κ. Α. Κιζιλ.** **Χ. Ε.** Ἐνταύθα. **Α. Καραδ.** Ἀνδρόν. **ἈΘ. Διαμαντ.** Ἀμμοσσαν. **Γ. Αἰζόπ.** Ἐνταύθα. **Α. Λεβαντ.** Γαλαξείδιον. **Δ. Παπαζού.** Κωνσταντινούπολιν. **Δ. Φιλάντερ.** Σπάρτην. **Β. Μιρόπουλ.** Μελώνην. **Δ. Ἀγγελ.** Καρδίτσαν. **Ἀρθ. Παπαδ.** Ἐνταύθα. **Α. Βανδωρ.** Κίον. **Ν. Π. Ταϊδ.** Χανιά. **Ν. Κ. Κλωστ.** Πάνορμον. **Δ. Δημακ.** Πάνορμον. **Α. Χρον.** Κέρκρον. **Α. Ἀδαμ.** Κων/πολιν. **Φ. Κ. Καμιν.** Θεσσαλονίκην. **Σ. Τριπ.** Πειραιᾶ. **Τ. Ν. Κονστ.** Λαυσιάνον. **Ν. Λογοθ.** Ἀθήναι. **Γ. Ε. Σκαρίμ.** Πάτρας. **Α. Παπ.** **Σ. Μολφ.** Κέρκυραν. **Μ. Ν. Μιχαλ.** Μεσολόγγιον. **Γαλ. Μαριν.** Γκροτσά. **Γ. Π. Νάντ.** **Σ. Χ. Καραδ.** **Α. Ζαμπουν.** Πειραιᾶ. **Ν. Δαυτ.** Πάτρας. **Ἡρ. Φαγκ.** Σηροκάμπιον.

Τὰ παρ' ὧν ὁμῶν σταλέντα ἐλήφθησαν.

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ ὕδρε, εἰς 13ην σελίδα (ὡς τὴν στήλην «Συνεργασία ἀναγνωστών») ποῖα ἐκ τούτων ἐνεκρίθησαν.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΕΘΝΙΚΟΝ ΣΤΟΛΟΥ
ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΔΡΑΧΜΑΙ 1,000,000 ΚΕΡΔΗ

Καθ' ἑκάστην ἡμέραν 100,000 γραμμάτια ἀξίας δραχ. 400,000

Κλ. ρωσιν Παρέχονται κέρδη εἰς 2,000 γραμμάτια ἀξίας δραχ. 20,000

Διὰ τὴν κλήρωσιν τῆς 28 Φεβρουαρίου 1910 ἐξελέχθησαν ὅτι ἀξίοντα ἀπὸ 125,000 Γραμμάτια παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς ἀνάριον τὸ κέρδος τῶν ἑπομένων Τεσσαρῶν δραχμῶν καὶ ὅτι ἀξίοντα ἀπὸ 25,001-100,000 Τέσσαρα Γραμμάτια παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς τὸ τέταρτον τοῦ κέρδους.

ΚΕΡΔΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ

1. ἀπὸ 80,000	80,000
2. ἀπὸ 20,000	20,000
3. ἀπὸ 2,000	5,000
4. ἀπὸ 1,000	6,000
5. ἀπὸ 400	6,000
6. ἀπὸ 200	5,000
7. ἀπὸ 40	78,000
8. ἀπὸ 2000	200,000

Ἡ πρώτη κλήρωσις γενήσεται τῇ 28 Φεβρουαρίου (13 Μαρτίου) 1910, ἡ δεύτερη τῇ 25 Ἀπριλίου (8 Μαΐου) 1910, ἡ τρίτη τῇ 27 Ἰουνίου (10 Ἰουλίου) 1910, ἡ τέταρτη τῇ 31 Ὀκτωβρίου (13 Νοεμβρίου) 1910, καὶ ἡ πέμπτη τῇ 31 Δεκεμβρίου 1910 (13 Ἰανουαρίου 1911).

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον Λαχείων τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου καὶ τῶν Ἀρχαιοτήτων, Ἰνστιτούτων Οἰκονομικῶν, εἰς Ἀθήνας.

Ἡ ἐπιμέλεια τῶν ἐντύπων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ἐννομαστικῶς ἢ ἀνώνυμους.

Ἡ ἐπιμέλεια τῶν ἐντύπων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ἐννομαστικῶς ἢ ἀνώνυμους.

Ἡ ἐπιμέλεια τῶν ἐντύπων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ἐννομαστικῶς ἢ ἀνώνυμους.

Ἡ ἐπιμέλεια τῶν ἐντύπων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ἐννομαστικῶς ἢ ἀνώνυμους.

Ἡ ἐπιμέλεια τῶν ἐντύπων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ἐννομαστικῶς ἢ ἀνώνυμους.

Ἡ ἐπιμέλεια τῶν ἐντύπων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ἐννομαστικῶς ἢ ἀνώνυμους.

Ἡ ἐπιμέλεια τῶν ἐντύπων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ἐννομαστικῶς ἢ ἀνώνυμους.

Ἡ ἐπιμέλεια τῶν ἐντύπων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ἐννομαστικῶς ἢ ἀνώνυμους.

Ἡ ἐπιμέλεια τῶν ἐντύπων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ἐννομαστικῶς ἢ ἀνώνυμους.

Ἡ ἐπιμέλεια τῶν ἐντύπων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ἐννομαστικῶς ἢ ἀνώνυμους.

Ἡ ἐπιμέλεια τῶν ἐντύπων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ἐννομαστικῶς ἢ ἀνώνυμους.

Τὸ βλέμμα ἐκείνου ἔλεγε πολλά, ἀλλὰ τὸ στόμα δὲν εἶπε τίποτε.
Ἰπέκυψε με εὐπείθειαν εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ δεσποφύλακος τῆς καὶ τὸν ἠκολούθησαν εἰς τὸν ναὺν.
Ὅπισθεν αὐτῆς ἡ Σανθὴ ἐστέναξε.
Ἦτο ὁ πρῶτος στεναγμὸς τῆς.
Ἀς τὴν προστατεύουν οἱ Θεοὶ ἀπὸ περισσοτέρους.

Ὅταν ἔμεινε καὶ πάλιν μόνη μετὰ τῆς κυρίας τῆς, ἀπέφυγε νὰ τῆς ὀμιλήσῃ διὰ τὸ ἐπιστάθιον ἐκείνου, διότι ἐγνώριζεν ὅτι ὅταν τὴν πικρῶν.

Ἀπαράσις μόνον νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὸν καθορισμένον βίον τῆς, μετὰ τὴν ὑπομονὴν ἀνθρώπου, τὸν ὅποιον ἡ δικαιοσύνη ἐκλείπει διὰ βίου εἰς τὴν φυλακὴν.

(Ἀκολοθεῖ)

Ι. Ζήρ. Κυπαρισσίαν. **Σ. Παναγ.** Ἀργος. **Τ. Ν. Κονστ.** Λαυσιάνον. **Ι. Σερβ.** Κέρκυραν. **Ε. Χ. Γρηγορ.** Σιάκον. **Κ. Σ. Καδ.** Κέρκυραν. **Δ. Γ. Καρδ.** Πάτρας. **Θ. Σταυρ.** Ἡράκλειον. **Σ. Γ. Χαρίαν.** Ρεθύμνον. **Ν. Α. Πολέμ.** Ἡράκλειον. **Γ. Παπαδ.** Χανιά. **Αἰθ.** Ἐζζλιν. **Καλλιθέαν.** **Ε. Παπαδ.** Ὀθήνας. **Σ. Κ. Μπέδ.** Ἐνταύθα. **Ε. Δ. Κορον.** Ρεθύμνον. **Χρ. Κ. Πριδ.** Βόλον. **Κ. Παργιάρ.** Χίον. **Α. Χολ.** Τρίκαλα. **Κόκ.** Βόλον. **Α. Τεγότ.** Τρίκαλα. **Δημοσθ.** Α. Χαλκιδεύ. Χίον. **Α. Γκότ.** Βόλον. **Σ. Κονστ.** Πάτρας. **Α. Θεοδωρ.** Βόλον. **Ν. Ἀγγυρ.** Γαλαξείδιον. **Ι. Τζογ.** Ἀρ/πολιν. **Ι. Παντ.** Κεραιάν. **Α. Ἀδερ.** Κηπολιν. **Τ. Νικ.** Τρίκαλα. **Κ. Μιχαλ.** Κελάρας. **Σ. Δούκ.** Πύλον. **Τάκην** Βόλον. **Κ. Ρέο.** Ἐνταύθα. **Γλ. Δελ.** Σέρβια. **Μιρό.** Πρωσσ. Πειραιᾶ. (Θὰ σὺς ἐπιστραφῇ).

Τὰ παρ' ὧν ὁμῶν σταλέντα ἐλήφθησαν.

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ ὕδρε, εἰς 13ην σελίδα (ὡς τὴν στήλην «Συνεργασία ἀναγνωστών») ποῖα ἐκ τούτων ἐνεκρίθησαν.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΕΘΝΙΚΟΝ ΣΤΟΛΟΥ
ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΔΡΑΧΜΑΙ 1,000,000 ΚΕΡΔΗ

Καθ' ἑκάστην ἡμέραν 100,000 γραμμάτια ἀξίας δραχ. 400,000

Κλ. ρωσιν Παρέχονται κέρδη εἰς 2,000 γραμμάτια ἀξίας δραχ. 20,000

Διὰ τὴν κλήρωσιν τῆς 28 Φεβρουαρίου 1910 ἐξελέχθησαν ὅτι ἀξίοντα ἀπὸ 125,000 Γραμμάτια παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς ἀνάριον τὸ κέρδος τῶν ἑπομένων Τεσσαρῶν δραχμῶν καὶ ὅτι ἀξίοντα ἀπὸ 25,001-100,000 Τέσσαρα Γραμμάτια παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς τὸ τέταρτον τοῦ κέρδους.

ΚΕΡΔΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ

1. ἀπὸ 80,000	80,000
2. ἀπὸ 20,000	20,000
3. ἀπὸ 2,000	5,000
4. ἀπὸ 1,000	6,000
5. ἀπὸ 400	6,000
6. ἀπὸ 200	5,000
7. ἀπὸ 40	78,000
8. ἀπὸ 2000	200,000

Ἡ πρώτη κλήρωσις γενήσεται τῇ 28 Φεβρουαρίου (13 Μαρτίου) 1910, ἡ δεύτερη τῇ 25 Ἀπριλίου (8 Μαΐου) 1910, ἡ τρίτη τῇ 27 Ἰουνίου (10 Ἰουλίου) 1910, ἡ τέταρτη τῇ 31 Ὀκτωβρίου (13 Νοεμβρίου) 1910, καὶ ἡ πέμπτη τῇ 31 Δεκεμβρίου 1910 (13 Ἰανουαρίου 1911).

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον Λαχείων τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου καὶ τῶν Ἀρχαιοτήτων, Ἰνστιτούτων Οἰκονομικῶν, εἰς Ἀθήνας.

Ἡ ἐπιμέλεια τῶν ἐντύπων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ἐννομαστικῶς ἢ ἀνώνυμους.

Ἡ ἐπιμέλεια τῶν ἐντύπων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ἐννομαστικῶς ἢ ἀνώνυμους.

Ἡ ἐπιμέλεια τῶν ἐντύπων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ἐννομαστικῶς ἢ ἀνώνυμους.

Ἡ ἐπιμέλεια τῶν ἐντύπων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ἐννομαστικῶς ἢ ἀνώνυμους.

Ἡ ἐπιμέλεια τῶν ἐντύπων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ἐννομαστικῶς ἢ ἀνώνυμους.

Ἡ ἐπιμέλεια τῶν ἐντύπων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ἐννομαστικῶς ἢ ἀνώνυμους.

Ἡ ἐπιμέλεια τῶν ἐντύπων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ἐννομαστικῶς ἢ ἀνώνυμους.

Ἡ ἐπιμέλεια τῶν ἐντύπων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ἐννομαστικῶς ἢ ἀνώνυμους.

Ἡ ἐπιμέλεια τῶν ἐντύπων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ἐννομαστικῶς ἢ ἀνώνυμους.

Ἡ ἐπιμέλεια τῶν ἐντύπων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ἐννομαστικῶς ἢ ἀνώνυμους.

Ἡ ἐπιμέλεια τῶν ἐντύπων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ἐννομαστικῶς ἢ ἀνώνυμους.

Ο ΤΟΤΟΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ἔτσι ἐπέρασαν ἀρκετὸν καιρὸ τῆς ἐλεημοσύνης ἐμοιράζονταν, κοιμώμενοι στὴ γλῶσσά τοῦ καὶ ἐτόξευαν στὴν ἐξοχὴ, ἀνάμειν ἀπ' τ' ἀμπέλια, τὰ πλούσια σὲ σταφύλια, μετὰ τὸν κίνδυνον νὰ τοὺς πετύχῃ καμιά τουφεκιά χωρικοῦ.

Ὁ Τότος ἦταν εὐτυχής. Καμμιὰ φορὰ ἄρπαξε τὴν μικρούλα του στοὺς ὤμους του ἀπάνω καὶ ἔτρεχε σὺν τρελλοῖς, λάκκουσι πηδώντας καὶ ποτάμια, ὡς πού κοκκινισμένους νὰ σταθῇ, κοκκινισμένους σὺν φωτῇ, κάτω ἀπὸ κανένα δένδρον ἢ ἀνάμειν σὲ μιὰ καλαμιά, μετὰ χαρὸς καὶ γέλιο. Ἡ Νίνα ἐγλύσθη σὲ αὐτὴν ὅμως, ὅταν κατὰ τὴν τὰ μάτια τῆς ἐπεσάν στὴν μαυρισμένη γλῶσσά του, πού ἀνίσχυα κοινοῦσαν μέσα στὸ ἀνοιγμένο του τὸ στόμα, τῆς ἠδίας αἰσθάνονταν τὴ φωνὴν νὰ περῇ ὡς τὰ κλάκα τῆς. Πολλὰς φορὲς τὸ καταλάβαινε καὶ ἐκείνος καὶ ὅλη τὴν ἡμέρα ἦταν λυπημένος...

Πόσο γλυκὸς ἦταν ὁ Ὀκτώβριος! Τὰ σκοτεινὰ βουνὰ ἐξωγοσφρίονταν καθαρά στὸ μενεξεδίνο φόντο, πού ἀπάλει ἄλλαξε μετὰ τὸ γαλάζιον τοῦ οὐρανοῦ χροῖμα. Ἡ Νίνα ἐκοιμώταν καὶ ὁ Τότος κοντὰ τῆς ἐκαθόταν καὶ τὴν κούτιζε. Κοντὰ ἐξῆ καλαμιά ἦταν καὶ δύο γέφυρες ἐλπίδος. Πόσο ἐμορφότερος ἐφαίνονταν ὁ οὐρανὸς μετὰ ἀπὸ τὰ καλὰ καὶ τὰ κλάκα τῆς ἑλπίδος!

Ὁ Τότος ἐκοιμώταν ὁ Θεὸς ἔξερε τί παρὰ ἔξανα πράγματα! Τὴ Στελλίνα ἴσως, ἴσως καὶ τὸν ματὸρ! Ἰσὺς τὴν κίτρινη καλὰ μετὰ τὸ δένδρον ἢ καὶ μιὰ γρηῃ γυναικία κάτω ἀπὸ αὐτὸ, πλέκοντας μετὰ τὸ μουρμουρίσμα του γιὰ μουσική! Ὁ Θεὸς ἔξερε...

Ἔνα κυριακάτικο ἀπομυμήμερο τοῦ Νοεμβρίου βοσκόντανε κάτω ἀπὸ τὴν γέφυρα τοῦ Σάν-Ρόκο. Σὺν γαλάζιον οὐρανῷ ὁ ἥλιος ἐλάμπει, ἀφίνοντας νὰ ἐξυμνεῖται ἓνα γλυκὸ ἐξάνθη φῶς καὶ μετ' αὐτὴν τὴν ἐξάνθη διαύγεια χυποῦσαν ἢ κομπάνες ὅλες μαζὺ καὶ ὁ ἀέρας τῆς μετὰ τὸν θόρυβον τῶν κοντινῶν δρόμων ἀνακαίνονταν.

Ἦταν μόνον: Ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος ἐξημῶς ὁ μεγάλος δρόμος ἀπ' τ' ἄλλο οἱ σκαμνίονι κάμνουν. Ὁ Τότος ἐκτίναξε τὸν ἀνδριάνον κισσοῦ, κρεμασμένο ἀπ' τὴν οἰκίαν καπνοῦ τοῦ.

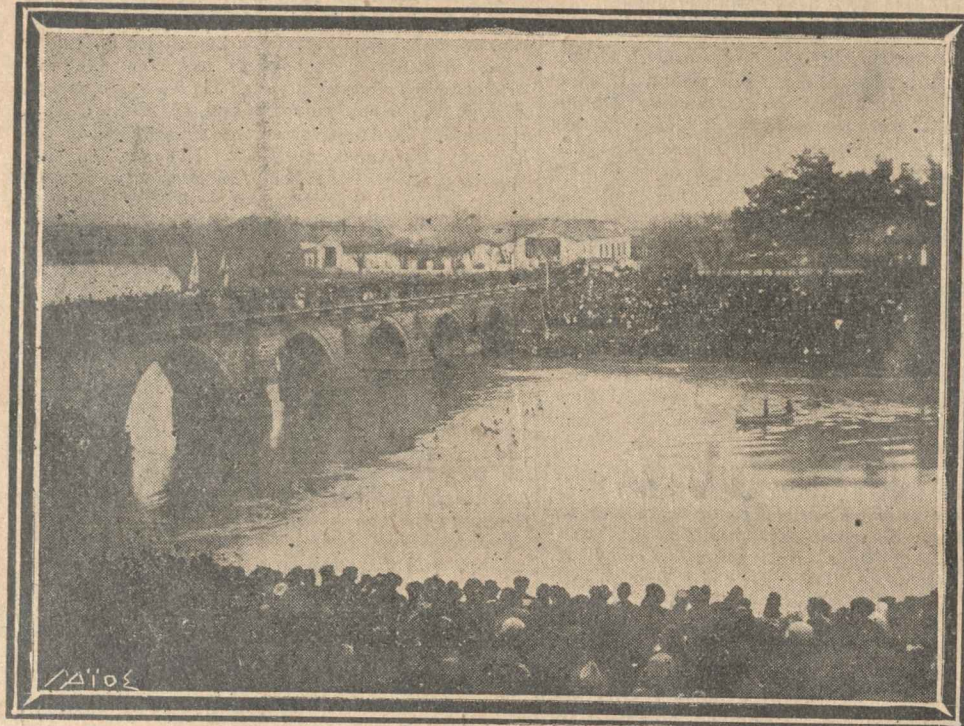
Ἐρχεται ὁ χειμῶνας, εἶπε ἡ Νίνα σκεπτικῶς, κούτιζοντας τὰ γυνὰ πόδια τῆς. Τὸ γυνὴν δὲ φέρῃ καὶ θ' ἀσπρίσῃ τὴ γῆ... Καὶ δὲν ἔχομε σίτι, καὶ δὲν ἔχομε φῶτα... Ἡ μητέρα σου πένθανε, εἰ;

Ὁ Τότος ἐκλίνε τὸ κεφάλι ὑστερὰ τὸ ξανασηκῶσε πάλι καὶ τὰ λαμπέρὰ του μάτια προσήλωσε στὸν ἀτέλειωτο οὐρανόν.

Δὲν πένθανε λοιπὸν; .. Σὺ περιμένει; Ὁ Τότος ἐκόνειν τὸ κεφάλι του, σάν γιὰ νὰ πῇ καὶ ὑστερὰ μ' ἄλλα σχήματα ἔζητοσε νὰ τῆς πῇ: Πᾶμε σὺ σίτι, ἐκεῖ κάτω! ἐκεῖ δὲ βορροὶ γὰλ καὶ φομὶ καὶ φωτιά.

Περαιτέρω, περαιτέρω... Πεντοῦσαν καὶ πολλὰς φορὲς κοιμώμεταν στὸν καθαρόν ἀέρα, κάτω ἀπὸ κανένα δένδρον, ἢ σὲ καμμιὰ πόρτα σταύλου.

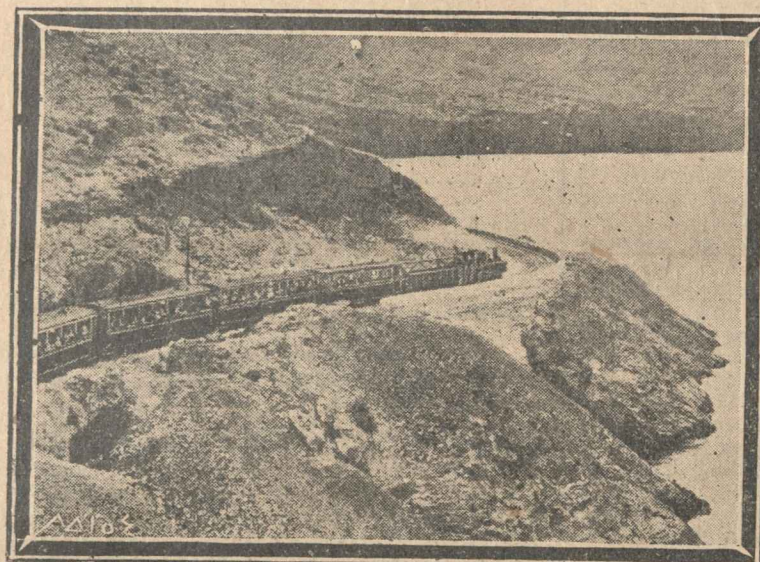
Ἡ Νίνα ὑ

2) ΛΑΡΙΣΑ.—'Η κατάδυσις τοῦ Σταυροῦ ἐν τῇ Πηνειῷ
[Φωτογρ. ἐρασιτέχνην κ. Γ. Χαϊζηκωτοῦλα. Ἀποστ. «Νάρμισσος» ἐκ Λαρίσης]

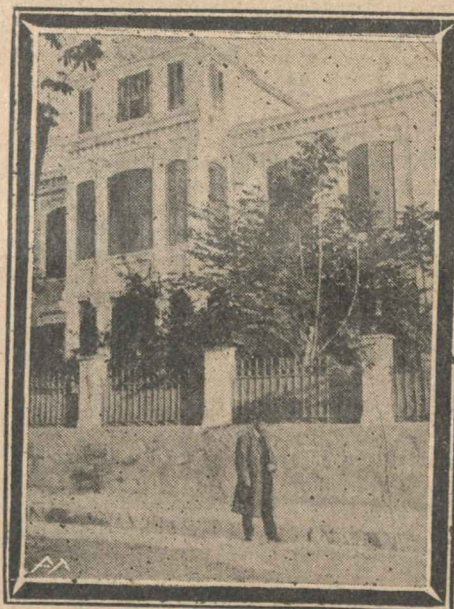
3) ΗΣΑΪΑΣ ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΣ, ἀρχιμανδρίτης, ὁ ἀπὸ
διορισθεὶς ἐφημέριος τῆς ἐν Κάρῳ (Ἀγγλίας)
Ἑλληνικῆς Κοινότητος.
[Ἀπ. ὁ κ. Κ. Γεωργιάδης, ἐκ Λαυρελίου]

4) ΒΟΛΟΣ.—'Η θέσις Γορίτσα, καθ' ἣν σιτὶ μὴν διέρχεται ὁ σιδη-
ρόδρομος Ἀσωνίων-Μηλεῶν.
[Ἀποστ. «Κόκκος», ἐκ Βόλου]

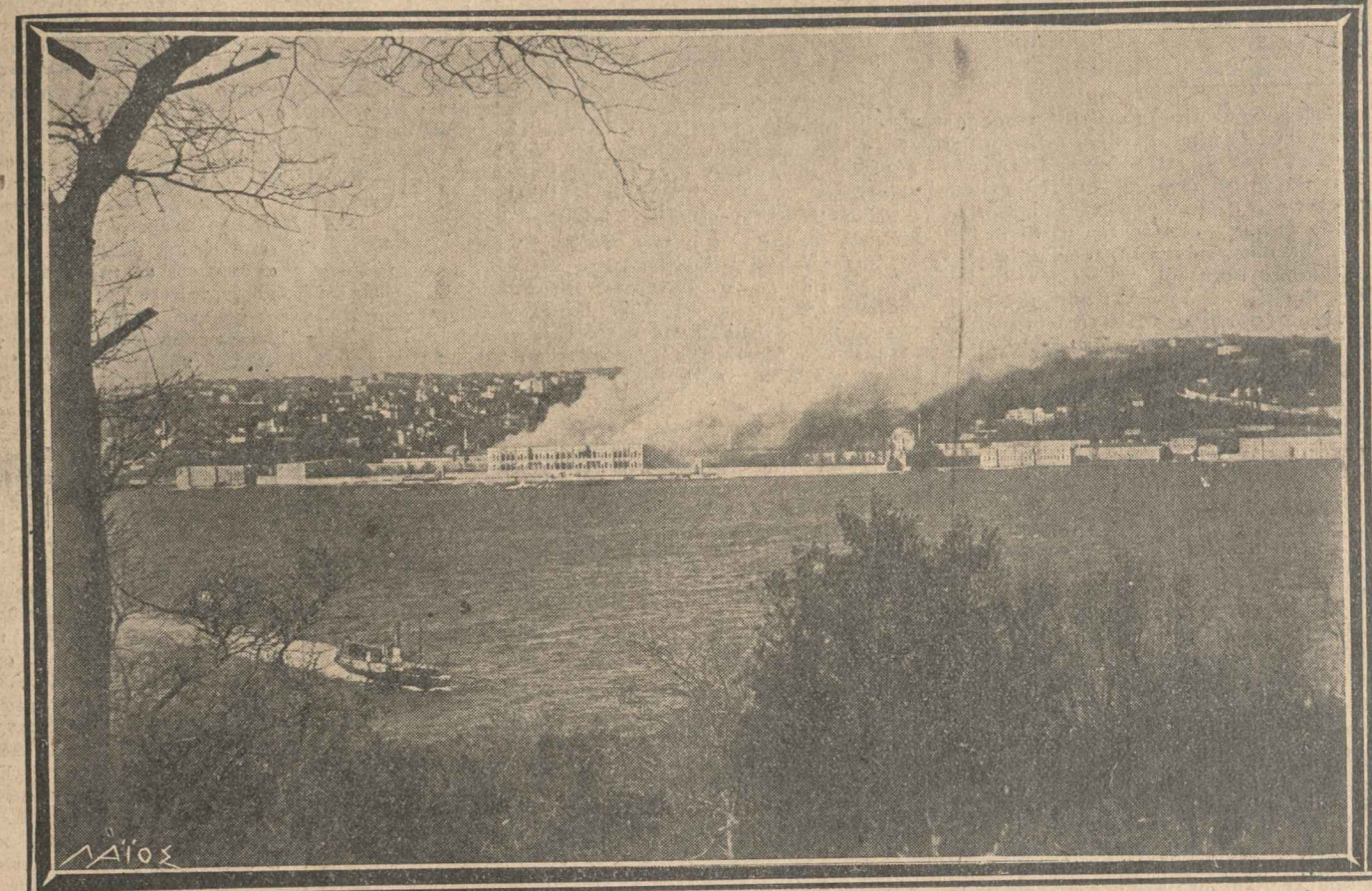
5) ΦΑΡΣΑΛΑ.—'Η ΑΓΟΡΑ
[Ἀποστ. ὁ κ. Θεόδ. Κατσάκος, ἐκ Φαρσάλων]

6) ΚΩΝΙΟΠΟΛΙΣ.—'Η Ἑλληνικὴ Σχολὴ
Μακροχωρίου. Ἐν τῇ εἰκόνι φαίνεται καὶ ὁ
διδάσκαλος τῆς Γυμναστικῆς κ. Θ. Ζάμπουλος.
[Ἀποστ. «Ἠχώ Κωνιόπολεως»]

7) ΙΩΑΝΝΙΝΑ.—'Η Φιλαρμονικὴ τοῦ Ὁρφανοτροφείου Γ. Σταύρου.
[Ἐκ τῆς συλλογῆς τοῦ κ. Γ. Ἰωαννίδου. Ἀποστ. ὁ κ. Π. Μέρτζος, ἐξ Ἰωαννίνων]

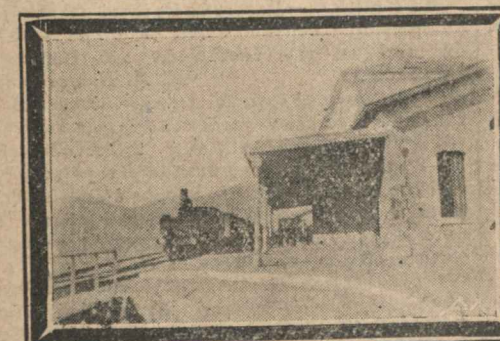
8) ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ.—ΤΟ ΑΝΑΚΤΟΡΟΝ ΤΣΕΡΑΓΑΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΩΡΑΝ ΤΗΣ ΠΥΡΚΑΓΙΑΣ.
[Φωτογρ. τοῦ κ. Β. Ραϊτοπούλου, ἐκ Κωνσταντινουπόλεως]

9) ΣΜΥΡΝΗ.—'Ο ἱερωτάτος Μητροπολίτης Βασίλειος.
[Ἀποστ. ὁ κ. Ἐμμ. Δ. Φατοῦκας, ἐκ Σμύρνης]

10) ΠΑΡΙΣΙΟΙ.—'Η οδὸς Ἰων κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ΠΑΝΗΜΥΡΑΣ.
[Ἀποστ. ὁ κ. Δημήτριος Λοβιάς, ἐκ Παρισιῶν]

11) ΧΑΛΚΙΣ.—'Ο Σιδηροδρομικὸς σταθμὸς.
[Ἀποστ. ὁ κ. Νίκος Βλασσόπουλος, ἐκ Χαλκίδος]

12) ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.—'Ο Σύλλογος τῶν Ἐμποροῦπαλλήλων ὁ «Ἑρμῆς».
[Ἀποστ. ὁ κ. Γ. Παπαβασιλείου, ἐκ Θεσσαλονίκης]

ΚΑΙ ΠΕΡΑΝ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

(ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΝΕΑΝΙΔΟΣ)

15 Αύγουστου.

Σήμερα είνε ή γιορτή μου! Στό σπίτι όλις είνε κίνησι' ο ένας έτοιμάζει τ' ένα, ο άλλος τάλλο. Περιμένουν έπισκεψείς. Γιατί; γιά ποιόν; Έγώ δέν στείλουν καί λουλούδια. Άν τ' έλεγαν ιεκή ο' σούλουδα, θά'εγαν τήν αλήθεια. Ά! όχι, τ'ά έλω, άς τ'ά φέρουν, γιά τ'ά σολίσουν μ' αυτά τή μικρή μου σκοτεινή φυλακή, τ'ό μικρό μου δωμάτιο, τόν τάφο μου. Όλα έδώ μέσα είνε νεκρά, λησμονημένα. Νά καί τ'ά εργόχειρά μου σέ μία γωνιά ριγμένα. Πάει ο καιρός, πού έδέχοντο τ'ά χαϊδιά τών δαχτύλων μου. τώρα δέν θέλω πιά νά τ'ά βλέπω, γιατί, ένθρμίζοντας είνε έμ' όρες άμέτρον χαράς, πού ξεσκίζουν τ'ά πόδια μου τήν καρδιά. Έπάνω σέ καθένα άπ' αυτά είνε άποτυπωμένη καί ή εικόνα τ'Ελνίου. Έκει, δείχνοντας μέ τ'ό δάχτυλο, έφανε τή γνώμη του, όταν έγώ έπαύσασα καί παρακολουθούσε, σκιερμένα άπό τ'ό τούς όμους μου, τ'ά δαχτύλα μου, πού άνεβοκατέβαιναν κρατώντας τή μικρή μου βελόνη.

Ακούω γέλοιον άποιοις πολύ τού σπιτιού θά ήλθε. Πόσο στενοχωρούμαι μ'έ με φωνάζουν! Άς γελίσουν μόνοι, άς χαρούν μόνοι: έγώ δέν έχω πιά χαρά, άφού μου έκλεψαν Έκείνον, πού κρατεί στά χέρια του τή χαρά μου: τ'ώρα άς έλθ' ή νά έπισκεφθή όποιος θέλει νά κλάψ' ή νά κλάψουν μαζί. Καί όμως είμαι ύποχρεωμένη νά παρουσιασθώ καί νά προσποιηθώ καί τήν ευθυμία. Υπόχρεοι μεγαλύτερο ματύριο!

16 Αύγουστου.

Καλά χθές κατώφλωσα νά τ'ά καταφέρω. Όλοι θά έπίστεψαν, π'ός έγω παρηγορηθή. Νά παρηγορηθώ, σάν συλλογίζομαι, π'ός έκείνος, πού μ' έμαθε πρώτος ν' αγαπώ καί ν' αγαπώ μονάχα αυτόν, θά βρισκται σέ άλλης άγκαλιάς, θά χαϊδεύ' ή μ'έ τ'ά φιλά τ'ά τ'ά γελιά... ποιάς; θεέ μου! μάς, πού πωλεί τ'ά φίλια τ'ής! Η άνοιξη μου φίλη τόν είνε στό θέατρο δέν ξεκολλούσε τή ματιά του άπό τ'ό χρωματισμένο πρόσωπο τ'ής κ ο ν τ ο α λ τ α ς καί έπειτα τούς είνε καί μαζί. Καί πού νά ξερή ή Καίτη μου, π'ός σ'ή, πού είνε, μού τόν έκλεψε, σ'ή έμάγεψε τόν γλυκόν μου Τάκη! Όχι δέν είναι πιά δικός μου, π'ός πει νά τόν λησμονήσω, δέν είναι πιά ο Τάκης μου, είναι ένας άναξός νά τόν θυμάται όρνη, πού σέρβει τόν έαυτό της. Πρός τή καί θέλω νά τόν λησμονήσω καί θά τ'ό κ'όρω. Η μοιά έχει δικιο, σ'ός είνε άναξός νά μπαίν' ή καί μιά σιτημή μοιά, σ'ή σ'ή μου.

24 Δεκεμβρίου

Κάποιος χτυπάει τή θύρα μου. Ποιος νάνε; Άνοίγω.

— Κυρία Μαίρη, κυρία Μαίρη, ένα γράμμα γιά σ'ες.

Ένα γράμμα γιά μέ. Καί άπό ποιάν; Έγώ δέν έχω πιά φίλες καί δέν πρέπει νά έχω, άφού τέ άφ'ηκα όλες. Αλήθεια, πόσο κακά έφ'ερωχα! Μά τ'ό γράμμα γιά μέ θάνε, άφού τ'ό λέει ή υπηρέτριά μας. Έσκηώθηκα, ά σ'ες, έλαβα τ'ό γράμμα. Δέν έ'χεν έπιγραφή. Άδεν είνε δικό μου, Σοφία, τ'ής λέγει μ' σ'ή επέμενε, έμ' σ'ό πρόσωπό τ'ής πού χιμήνη κάπια άγνωστη χρά. Τ' άνοιγο. Οέ μου! Σ'όρο άναμμένο ήν τ'ό, δέν θάρηγε με τέτοια γληγοράδα άπό τ'ά χέρια μου. Η ύπηρέτριά είνε και τ'ό σ'ήκος. Δέν ήθελα νά δείξω όλον τόν έαυτό μου σ'ή Σοφία καί παρήγγειλα νά βάλ' ή τ'ό γράμμα πάνω στό τραπέζι καί νά μ' άφήσ' ή μοιά. Η Σοφία έφ'υγε: έγώ έκλεισα τή θύρα. Τότε δέν έκρατήθηκα πιά: έσπασίστηκα στό κρεβάτι μου καί άρχισα νά τ'ό θυράω με όλόθερμα δάκρυα. Σ'ή σ'ή, π'ός ο Τάκης έτόλμηση νά μ'ό γράψ' ή, μ' έπιασε ένα τέτοιο παράπονο, πού ή καρδιά μου κόνεψε νά ραγισθ' άπό τή γληγοράδα τών παύμων τ'ής. Καί όμως έτι κ' αν γράψ', δέν θά λάβ' ή απάντησι: ή Μαίρη άπέθανε γιά τόν Τάκη, έκείνος δέν ύπάρχει γιά τή Μαίρη. Τ'ό γράμμα π'ό μ'ό έστειλε μυρίζει χόμα, πού φαίνεται π'ός στέλλεται άπό τ'ες χώρες τών πεπαιμένων. Αλήθεια, δέν τόν μισώ, δέν θέλω καί νά τόν βλέπω, ούτε νά άκούω γ' αυτόν ήθελα.

Τά δακρύα μου έ'αυσαν, σ'ηκόθηκα στό πόδι, προχωρώ καί πέρνω τ'ό γράμμα άπ' τ'ό τραπέζι. Θά τ'ό ξεσχίσω σέ χίλια κομμάτια, γ'όρις ότ'έ μ'έ ματιά νά δώσω, καί θά τ'ά ρίξω άπ' τ'ό παράθυρο, νά τ'ά σκορπίσω ο' άνεμοις, όπως σκορπ' ήν θά μ'οιάζον με τ'ά φύλλα καί τ'ά κομμάτια. Αλλά τ'ό τ'ό χαρτί; Τά φύλλα καί τ'ά κομμάτια, πού μαρμαρένι σκορπ' ο' άνεμοις, προδίδουν τόν θάνατο τ'ής ώρας έποχής, προλέγουσ πάγου, κρύα καί τόσες άλλες συμφορές. Τί λιγότερο θά λένε τ'ά κομμάτια τού χαρτί; Κι έκείνη, σάν πεταχτούν άπό τ'ό παράθυρο, πετώντας όπου ο' ά-

γέρος τ'ά σκορπίσει, θά κ'ηρτίουν π'ός ή καρδιά μου βρίσκειται πιά σέ χιμώνα, π'ός τ'ό κομμάτι μου είνε πιά σύντημα θάλασοδαρμένου καραβιού.

Έπ'ηρα τ'ό γράμμα, έσκαμ νά τ'ό ξεσχίσω, μά τ'ά χέρια μου δέν β'ήκαν ούτε τήν λίγη ένείνη δύνη. πού χροαίεται γιά νά ξεσχισθ' ένα κομμάτι χαρτί! Πόσον ύποφέρω! Σιγά, σιγά, δέν ξεχώ π'ός, άρχισα νά μετανοήσω: έλεγα νά τ'ό διαβάσω έμ' έμ' περιέργεια καί νά τ'ό ξεσχίσω έπειτα. Η ιδέα σ'ή άρχισε νά ριζώνεται στό τού μου καί έλαβα τήν άπόφασιν. Θά τ'ό διαβάσω Τ' άνοιγο. Τά χέρια μου τρέμουν καί τ'ά μάτια μου θαμψώθηκαν ένα δάκρυ άκίμα έκύλιε άπό τ'ά ματόκλαδά μου π'άωσ' Έκείνου τ'ό γράμμα. Κατάφερα νά τ' άνοιξω. Θεέ μου! Μού ζητεί γιά χ'όρι νά τόν δειχθώ, νά μ'ό ελπ' όλίγα λόγια. Καί π'όσον έπιμένει καί π'όσον άνδρικά γράφει! Μά όχι, δέν θέλω πιά νά τόν ίδω μπροστά μου: είμαι γ' σ'όν τόν τόν τάφο πιά: ή άλλ' ή τόν περιμένει. Τώρα τ'ό διαβάσω: μ'ό έφ'υγε ή περιέργεια: τώρα θά τ'ό διαβάσω. Πλησιάζω στό παράθυρο, μά π'όλα μετανοήσω: δέν μπορώ, δέν ξεχω τί συμβαίνει, γιατί μ' έπιασε τέτοια άδυναμία. Χωρίς ούτε νά τ'ό γνώσω, χωρίς ν' άλλαξω άπόφασιν, έτσι άδεια έρριξε τ'ό γράμμα, όπου έλα καί τ'άλλα μου γράμματα: έπειτα τ'ό κατάλαβα, μά βουτήχον νά τ'ό βγάλω άπ' έκει. Άς μέν' ή μ'ό ούδ'ό: Τόν Τάκη δέν θέλω νά τόν έαυτώδω. Σάν μεθυμένη, με βόμβο σ'τ' αυτή καί με βόρος άρπάξατο στό κεφάλι, βγαίνω άπό τ'ό δωμάτιό μου καί φωνάζω τή Σοφία.

Άντ' ή Σοφία παρουσιάζεται ή μαμά. Σάν με είδε τ'όσον άσχη, έγενε κ' σ'ή τ'ό ίδιο. Άρχισε τ'ά γελιά τ'ής λόγια. Χρυσή μαμά! Σιγά, σιγά μ' έπιασε νά δειχθώ τόν Τάκη. Λοιπόν είν' όλοι σ'ήφωροι. Θά τόν δειχθώ, μονάχα έτσι γιά νά τόν δειχθώ, μέσα στό δωμάτιό μου, τόν μόνον τ'όσον πεσάρηνης ευτυχίας καί τώρα τ'όσον μέ πεθυμής.

26 Δεκεμβρίου.

... Σ'ήν έμφανίσ'ι του, ένα σύννεφο πυκνό έσκέπασε τ'ό λόγόν μου: έπιάστηκα άπό τ'ό τραπέζι, γιά νά μ'ήν π'όσω. Σάν συνήλθα καί διέκρινε τ'ά έμπρός μου, δέν είδα άλλον στό δωμάτιο, παρά τόν Τάκη γονατισμένον κοντά στό πόδι μου. Έφ'ετα, μ'ό λέγει, έφ'ετα πολύ μά ο Τάκης, πού τ'ώρα γονατίζει μπροστά σου, γλυκεία μου Μαίρη, δέν είνε ο Τάκης πού ή'εσες: ο Τάκης έκείνος άπέθανε, έκείνον λησμονήσω τόν, γιατί τού πρέπει. Μά δέξου μία νέα καρδιά, πού σ'ό προσφέρεται, μία παρθενηκή καρδιά, πού σ'έ κ'έπει δόξαληψη, πού κάθε π'όλος τ'ής είναι καί θά είναι πάντα γιά σ'έ. Έκείνος έξασκολούθησε, μά έγώ δέν άκονα πιά. Σ'ή έλ'η μου θ' άλλωσα τ'ό χ'όρι μου, έκείνος τ'ό παξέ καί τ'ό γέμισε φιλία. Μ'ό φαίνεται π'ός τόν σ'ήκος, π'ός τόν άφ'ηκα νά π'όση σ'ήν άγκαλιά μου. Βρέθησαν ένωμένοι τ'ά σ'ήθη μας, τ'ά γελιά μας, τ'ά δακρύα μας. ...

Κέρκυρα.

Ανδρέας Περατικός.

ΕΚ ΤΩΝ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ ΜΟΥ

Ο ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΦΩΤΙΣΜΟΣ

Τ'ό πρώτον διάταγμα περί φωτισμού τών δδών έδ'ημοσιεύθη έν Παρισίους τόν Άπρίλιον τού 1666. Συμφώνως π'ός τ'ό διάταγμα τούτο, έποπεστήθησαν φανελ τ'ερίχοντες κ'ηρία είνε όλας σ'εδόν τ'άς δδούς. Π'ό τ'ής έποχής έκείνης, ύπ'ήρχον μ'έν φανοί, άλλ' ήσαν τόσον σπαχίς, ότ'έ ο Παρισίον έξήρχοντο τ'ήν νύκτα κρατώντας κ'ηρίον άνημμένον έντ'ες χαρτίνο χονίον.

Η ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Η άρχαιότερα εφημερίς ήτο ή 'Γαζέτα', έδ'ρυθείσα έν Παρισίους ύπό τού Θεοφράστου Ρενοντ'ό κατά τόν Μάιον τού 1631. Έξεδίδετο άπαξ τ'ής εβδομάδος καί έπωλείτο άντι 2 έβολών.

ΟΙ ΜΟΝΑΡΧΑΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο πλουσιώτερος μονάρχης είνε ο Τσάρος τ'ής Ρωσίας. Έκ τών καπών αυτός ε'ισπράττει έτήσιον εισόδημα 60,000,000 φράγκων: κ'έκτηται διάφορα όρυχεία παρά ές τ'ό άμυσίον Τσάρου λαμβάνει έτησίως 25,000,000 φρ.

Ο άυτοκράτωρ τ'ής Γερμανίας λαμβάνει κατ' έτος 2,000,000 φρ., έχει δέ καί εισοδήματα τινα.

Ο άυτοκράτωρ τ'ής Αδριατικής λαμβάνει παρά τ'ής Κυβερνήσεως τού 25,000,000 φράγκων.

Ο Μικάδ' ής Ιαπωνίας 20,000,000 φράγκων.

Ο Βασιλεύς τ'ής Γαλλίας 2,500,000 φράγκων.

Ο Σάχης λαμβάνει 12,000,000, έχει δέ καί προσωπικήν περιουσίαν 150,000,000 φράγκων.

Ο Βασιλεύς τ'ής Αγγλίας λαμβάνει 10,000,000 φράγκων.

Οι Βασιλείς Έλλάδος καί Πορτογαλλίας λαμβάνουν 1,300,000 φράγκων.

Ο Πρόεδρος τών Ηνωμένων Πολιτειών λαμβάνει 250,000 φράγκων: δέ τ'ής Έλβετικής Όμοσπονδίας 12,000 φράγκων.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΟΡΟΛΟΓΙΟΝ

Τ'ό πρώτον όρολόγιον, τ'ό όποιον έτοποθετήθη επί κωδωνοστασίου, ύπ'ήρξε τ'ό τ'ής άκ'ηλ'ίας τού άγίου Ευσταθίου έν Μιλάνω τ'ής Γαλλίας, τ'ό όποιον άνηρτήσαν κατά τ'ό 1309. Ο άν'της άναφέρω συγχά τ'ό όρολόγιον τούτο είνε νά ποιήματά του.

ΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ (Chèques)

Όλοι γνωρίζομεν τί είνε τραπεζική έπιταγή. Είνε έν λευκόν τραπεζογραμμάτιον, τ'ό όποιον έδίδει καί κατά βούλησιν, τήν άξία. Πολλοί όμως άγνοούν τ'ήν είνε π'όσον άφαιρείται ή έφεύρεσις τ'ής έπιταγής. Όφείλεται είνε τ'ήν... έμ'ήλ'ην τού Λονδίνου, ήτις βυθίζει είνε σ'ότος τ'άς οικίας, τ'άς δδούς, καί αυτό προσέτι τ'ό άερίφως, τ'ό όποιον άναπτύσσιν έν πλήρει ήμέρ'α. Τ'ής έμ'ήλ'ης τ'άτης έπιταγής, κατέκλειπτον τ'ός διατάξας καί τ'ή τ'ός διαφύρου εισπρακτοράς. Π'ερί τ'άς άρχάς τ'ό παραλήπτης α'ίσεως, τ'ά λωπυδικά τ'άτα κρεβώματα έπ'ολαπαλασκόδωσαν τόσον, ότ'έ ο έμπροσθενόμινος τού Λονδίνου, κατόπιν συσκέψεως, έπένεισαν τ'ήν χ'όρησιν τών χιλέδ'ες, άνω τα τ'ός έξήσφαλ'ίζον άπό τ'ός λωπυδικάς.

ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΑ

Τ'ά πρώτα γραμματοκιβώτια έκαρταν τ'ήν έμφανίσιν τών έν Παρισίους τ'ή 1655 καί έχρησίσαν μ'όν διά τ'ήν πρωτεύουσιν. Η διακομή τού ταχυρομ'έου ε'ρίσκειτο είνε τ'άς χ'είρας ένός έργολάου, ότ'έ τ'ό διένειμεν ύπό συνοδείαν ίππικου, κατόπιν ά δδοί τών Παρισίων δέν ήσαν τότε τόσον άσφαλείς.

ΠΕΡΙ ΜΑΝΔΗΛΙΩΝ

Η έφεύρεσις τού μανδ'ηλιού άνήκει είνε τ'ήν Γαλλίαν. Τ'ό έπ'ένειρε π'ό 360 έτών μία όραλα Veneziapna, καταστάσα όνομαστή ένσκα τούτου. Έρριξε δ' Β' ο Βασιλεύς τ'ής Γαλλίας τ'ό εισήγγειλε είνε τ'ήν αλήτην, έπ'ί Έρριχόν δέ τού Γ' τ'ά μανδ'ηλία ήσαν πολύτιμα, στοιχίζοντα πολλάκις, ός έκ τών κεντημάτων τών, χιλιάρδας φράγκων. Έν Γερμανία εισήγγη τ'ή 1580 τ'ό πρώτον μανδ'ηλίον, τ'ό όποιον μόνον είνε π'ήγγηκες καί ο π'όσοις ήδύναντο νά έχουν. Έν Δρέσδη δέ, τ'ή 1695, έν διάταγμα άπηγόρευεν είνε τόν λαόν τ'ήν χ'όρησιν τού μανδ'ηλιού.

ΤΟ ΨΗΛΟ ΚΑΠΕΛΛΟ

Τ'ήν 15ην Ιανουαρίου 1797, είνε άγγλος πλοπ'ός τού Στράντ ένεφανίσθη λαόν π'όσι είνε τ'ήν θ'όραν τού καταστήματός του, φέρον π'όσον φρόδ'ον. Οί διαδ'όται έσταμάτησαν έκπ'ήλ'ητοι καί συνδραμ'έριγ'οι π'ό τού έμπ'όρου έκείνου καί φέροντος κυ'ότον π'όσον, ότ'έ δέν ήτ'ό παρά τ'ό λεγόμενον ψ'ήλ'ο καπέλο. Τ'ό π'ό τ'ό καταστήματός τού π'όσοις τ'όσον π'όσον, ότ'έ ο έμπ'όρος με τόν ψ'ήλ'όν π'όσον, συλλήφ'εσε ύπό τ'ής άστυνομίας, έδικάσθη ός ταραχοπ'όος!

Αλεξάνδρεια.

Ιάκ. Βαρότης

δ'ό π'όσον δολοφονηθείς βασιλεύς τ'ής Πορτογαλλίας, είνε μεγάλην κ'ηρίαν είνε τ'ό β'ολοντ'όστον. Δυστυχ'ό πάντοτε, άπό πάντας, είνε μ'ένες κ'ηρίας π'ή τ'ής τέχνης του.

Κάποτε διάδομος Γ'ερμανός καθηγητής τού β'ολοντ'όστον έπ'ασκέσθη τ'ήν Λισσαβ'όνα. Ο Βασιλεύς συνφωνήσας τότε με τ'ήν βασιλίσσαν Αμαλίαν νά προσκαλέσων τόν Γερμανόν, διά ν' άκούσ' ή, έπ'ί τέλος, έκ τού στόματός του τ'ήν καθαράν αλήθειαν.

Όταν ο Γερμανός έλαβε τ'ήν τιμήν νά παρουσιασθ' ή, ή βασιλίσσα μόνη δ'εχθείσα αυτόν, τ'ό έδ'ήλωσεν, ότ'έ λυπείται ο βασιλεύς μ'ή δύναμ'ος καί α'τός νά δειχθ' τόν καθηγητήν, καθ' όσον κατ' έκείνην τ'ήν σιτημήν συνεεργάετο μετ'ά τού Πρωθυπουργού.

Ένθ' δέ όμ'ηλει ή βασιλίσσα, ήκούσθη έπισθεν παραπατάματός, όπου ήτο κεκρυμμένος ο βασιλεύς, ο' ήχος β'ολοντ'όστον. Έπεσθ' δέ, ός είνε φυσικόν, ή προσοχή τού διασώζον μουσικού, έστράφη π'ός τ'ό μέρος έκείνου, ή βασιλίσσα τόν ήρώτης π'ός κ'ηρίαν τόν παίζοντα.

Μέτριον, τ'ής άπήνησεν ο καθηγητής. Έπ'ί τέλος! άνεφώνησεν ο βασιλεύς, έξέρχ'ομος καί κρατών τ'ό β'ολοντ'όστον τόν, δ'όναμι νά είπω ότ'έ μ'όλις σ'ήμερον ήκούσα τ'ήν αλήτην καί σ'εβαράν κ'ηρίαν π'ή τ'ής τέχνης μου.

Άλλά, Μεγαλειότατε, άπεκ'ρ'θη τεθορυβημένος ο Γερμανός μουσικοδιδάσκαλος, έπ'ιτ'ράφατ' μου νά σ'ες β'εβαίωσω έτι, αν δέν είσθε βασιλεύς τ'ής Πορτογαλλίας, άσφαλώς θά είσθε βασιλεύς τού β'ολοντ'όστον.

Αθήναι.

Αρ'όθ'ορος Παπαδόπουλος

Όσον άνήσεται τ'ήν ιδιοτροπίαν μ'ας γυναικός, τ'όσον ή ιδιοτροπία λαμβάνει διαστάσεις.

(Νωδία)

Νίτσα Οικονόμου

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΜΕ ΤΟ ΤΑΞΙ

Μας φ'όρ'ον ήτο είνε παλαιόν πύργον είνε ίε'πόης: πολύ σκληρός καί άπάνθρωπος π'ός τ'ός π'όσιους: ύπεροπτικός καί άγένοπος π'ός τ'ός ο'όσιους τ'όν. Τ'ά έπ'όσια τού πύργου άνιήχον νυγ'ήν μ'όρη άπό τ'ός γ'όους τ'όν δ'υστυχ'όν, τ'ός άτόλους ο' κακός κυροδασκός έφ'ηλ'όσεν έντ'ος α'υτών. Η σ'ήφ'ος τ'ή, ή γ'λυκεία Γοιάδ'η, έλασε πολλάκις, θ'οπέουσα ο'ό τέκνον τ'ής.

Μίαν ήμέραν ο' έπ'ότης συνήγινε καθ' όδδ'ν μίαν π'όνην γυνάικα πληρωμένη καί ήμ'ιανή: πλησίον τ'ής ήτο έξηλωμένος μικρόν παιδίον καί ο' όσον παρ'έκει ο' σ'ήφ'ος τ'ής κατέκειτο νεκρός. Η δ'υστυχ'ή, μ'όλις ήκουσε τ'ά βήματα τού ίππου τού ίπ'ότος, ή γ'υγε τ'ήν κεφαλήν.

Ανέστη, έλε, λυπήσου με π'ός ξεμυχθ'ό καί γ'έρε μου όλίγο νερό μέσα ο' αυτό τ'ό τάσι, διά νά ο'ήσθ'ο τ'ήν δίψαν πού με καίει.

Έκείνος τ'ήν παρηγόρησε περιφρονητικώς καί έκίνησεν τ'ό άλογόν του, διά ν' άπομακρυνθ' ή, χωρίς ν' άπαντήσ'η. Καί όμως ή ώρα τ'ής τιμωρίας του είνε σ'ήμ'η: έπ'ί, ένθ' έφ'υγε, ήθ'όσθη κομ'άμεν'ό έπ'ί τού σ'ήφ'ος του τ'ό κ'ηρίον τ'όσι τ'ής π'όσις καί ήκουσε μίαν φωνήν πού τ'ό έλεγε:

Π'ερίπατε, περπατεί. Ο'ταματ'ήσης μόνον, όταν γ'υλώσ'ι αυτό τ'ό τάσι.

Όδοιμ'ος άπό δύναμ'ος άκατανικήτου, δέδ'η άπό τού πύργου τ'όν, χωρίς νά δύνηθ' ή σταθ' ή, καί ήρ'ος τ'ό κ'ηρίον τού ταξιδίου, χωρίς διάλεμμα καί π'όσον.

Έρ'εσεν έκ μίαν β'όρ'ον, άλλ' είνε τ'ό τάσι τ'ό νερόν έρ'εσε καθ' όσον εισήγγετο: ώρ'ισθη διά τούτο καί ήλ'ισήμ'ητος καί κατηράσθη τόν Θεόν, ο' όποιος δέν τόν έρωτεί τί έκ'ερε νά κ'ημ' ή!

Διήλ'η ποταμός, θάλασσας: διέτρεξε τόν κόσμον καί πάντοτε έπ'ί τού σ'ήφ'ος του έρωδόνεσε τ'ό τάσι. Είνε τ'ήν περιόδιαν τόν α'υτήν είδε πολλ'ές δ'υστυχ'ίας, ήκουσε πολλ'ές θ'ήρ'ους, είδε ρ'όγια πολλά άόρητα. Τ'ός έπανήλ'θεν είνε τ'ήν πατρίδα του καί έλαλήθη είνε νά τ'ό π'όσον τού πύργου τ'όν: άλλ'ό τ'ό ήτο άπιστοεμ'όνον νά σ'αμάμ'ησ'η.

Μίαν έστέραν, είδε δεσπομένην τ'ήν σ'ήφ'όν του, τ'ήν άγ'ήν τ'ήν Γοιάδ'η τ'ήν άνεγνώρισε, καίτοι ένωμόρηκα π'όσον. Πλησίον τ'ής έπ'αινον ό'όσις ίε'πόης: ήτο ο' όλος τ'όν, τ'ό μικρόν παιδίον τ'ής Α'ίλ'οις, τ'ό όποιον π'ός δέν είνε δοκασθ' ή σ'κληρός πατήρ. Ηκούσε τ'ός: χωρομ'όν: νά τ'ός εισήγγεσι καί νά κατ'όδ'ηται τ'ήν μ'ήμην α'υτού, τόν όποιον μετ'ά τ'όσον έτόν άπουσάν ένόμ'ον άποθανόντα. Καί ή σ'ήφ'η καρδιά του ήρχισε νά μαλ'όσ'ησ'η.

Μίαν έστέραν, καθ' ήν σιτημήν, δι' έκαστήν ίσος φ'όρ'ον, έπ'ιπ'όσεν είνε τόν α'υτόν του, εύρεσε ήτ'έ τ'ό τέλος τού όδομ'ον μίαν π'όνην γυνάικα πληρωμένη καί ήμ'ιανή: πλησίον τ'ής ήτο έξηλωμένος μικρόν παιδίον καί παρ'έκει νεκρός ο' σ'ήφ'ος τ'ής.

Ανέστη μου, είπεν ή δ'υστυχ'ή, λυπήσου με π'ός ψυχροσ'όσ'ω καί φ'έρε μου όλίγο νερό μέσα ο' αυτό τ'ό τάσι, π'ός είναι κ'ηρμαμ'όνον στό σ'ήφ'ος σου, διά νά ο'ήσθ'ο τ'ήν δίψαν πού με καίει.

Ο ίπ'ότης, σ'ηνηγ'ήσ'η, έχ'ονεν έν δάκρυ, τ'ό π'όσον, δ'ετ' έρ'εσεν άπό τ'όν ο'φθαλμ'ών του, άγ' ής ήγνώρισε τόν κόσμον. Τ'ά δάκρυ έκείνο έπ'οσε μέσα είνε τ'ό τάσι. Τ'όσι έγ'όμ'ος.

(Κατά τ'ό Γαλλικόν)

Αθήναι.

Θυμάρι.

ΔΙΣΤΑ ΑΜΑΡΑ

Π'ός μ'όρος Σου δέν άνοιξα τ'ό στόμα νά Σοδ' π'ό, καί τ'ελλά είνε άγ'άστ'ο.

Με τ'ό ματιόν μόνον τ'ό φ'ός σ'όσια π'ός είσαι γ'ά έμ'ε ο' πόθος ο' κ'ηρ'ός. Καί τ'ώρα π'όσι π'όσον, κ'όρη, δέν θά σ'ό π'ό: γ'αί άκόμα Σ' άγαπ'ο.

Θε νά σ'ό λέω π'ός π'όσον χωρίς μ'ά έλ'ιδα μοναχός με τ'ών ματιών μόνον τ'ό φ'ός.

Αλήθεια... Τί με άν σ'ό λέγα; Κι άν κλάψω τ'ώρα τί; ή Μοίρα μου ήταν α'υτή!

Τώρα θά λέω με τ'ή ματιά καί ο' βουβ'ές φωνές κ' άγάπες μου καί συμφορές.....

Ναύπλιον.

Αλέκος Μουτςουρ'ίδης

ΕΚ ΤΗΣ ΣΥΛΛΟΓΗΣ ΜΟΥ

Έξ όλων τών προνοίων, λέγει ο Άγγλος φιλόσοφος οίε Τ'όν Λούμπωκ, όν άπολόμ'ονεν κατά τ'όν α'όνα μ'ών, δι' ούδ'έν ίσως ο'φθαλμ'ον νά ήμ'εθα τ'όν έννομ'ον, όσον διά τ'ήν εύεργ'ή προμ'ήθειαν τ'όν β'ιβλίον.

Ο άγαπ'όν τ'ό β'ιβλίον ούδέποτε θά σ'εργ'ηται φίλον πιστόν, όφθαλμ'ος σ'ημ'όβ'ιου, φαιδρού συνερόφ'ου, καί πολ'ύτιμον παραμ'ηθητόν.

(Ισαάκ Βαρόθ)

Τά β'ιβλία είναι όδηγός κατ'ήν νεότητα καί τ'έργ'ες κατ'ή τ'ήρας.

(Collier)

Σαράντα Έκκλησία.

Αη. Χατζ'ή Μάτζος

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΡΕΛΛΗΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

(ΣΤΙΧΟΙ ΤΡΕΛΛΟΙ, ΠΟΥ ΛΕΝ ΜΙΑΝ ΑΛΗΘΕΙΑ)

I

Είν' όμορφος, είνε καλός ο κόσμος: π' άνειμ'ό'ω καί κάθε όρός πού περνά καί σ'όρ'α πού γυρίζω άδεινε μου ν'ές όμορφος: α'υτ'ό τ' ό'όσιον κόσμον π'ά'π'όλ'ηται πανέμορφος κ'έ άτέλειος έμπρός μου. Όσα φαρμάκι άπάντησα μέσ' σ'ής Ζωής: τ'ή σ'όρ'α καί όσους πόνους δ'υστυχ'ιάς καί πίκρας καί λαχ'άρες, Όλα π'έρασα, τ'ά θ'οωδ' όν σ'όνερα φευγάτα. Π'ός χ'όνηται γ'ά νά φαν'όσ'ιόν κόσμον ο' όμορφάδες. Έπ'ια σ'όρ'α έγγε'ιλα, φαρμάκι, δ'ηλήτ'ηριο, Μά υ'όμ'ειν' ένα όλόκληρο π'όρη νά ροσ'ήσω. Μά τ'ό θ'οωδ' όλόκληρον μ'όρησ'ι σ'ό κομ'ητ'ήριο. Π'ός τ'ή χαμήν' ή εύτυχ'ιά θά πάω νά ζ'ήσ'ω.

II

Γιά δ'ες: τόν κόσμο π'ός γ'ελά σ'ή διάβα μου: καί τ'ά Α'υτ'όι σ'έ μένα θά γελούν όσον περνά μοναχ'α: Γιατί κ' έγώ νά μ'ή γελώ, άφού μακ'όνα κ'ητώδ' Μίαν εύτυχ'ιά άπάντησα, π'ός χ'όρησ'α τ'ή ζ'ήτ'ο! Όθ'λο ν' άφ'

ΣΜΥΡΝΗ.—Η ΚΗΔΕΙΑ ΤΟΥ ΑΠΟΘΑΝΟΝΤΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
Ο ΝΕΚΡΟΣ ΦΕΡΕΤΑΙ ΕΠΙ ΚΑΘΕΔΡΑΣ, ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΝ ΕΘΙΜΟΝ.
(Φωτογρ. τοῦ κ. Πάνου Γεωργίου, ἐκ Σμύρνης)

Ο Α΄ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΕΛΛΑΔΟΣ,,

ἀποστέλλεται με δραχ. 5 εἰς τὸ Ἑσωτερικόν καὶ δραχ. 6 εἰς τὸ Ἐξω-
τερικόν. Τὰ ταχυδρομικὰ εἰς βάρος τοῦ Γραφείου. ★ ★ ★ ★ ★